

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про Кабінет Міністрів України та центральні органи виконавчої влади

Цей Закон відповідно до Конституції України визначає організацію, повноваження і порядок діяльності Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади.

РОЗДІЛ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Кабінет Міністрів України в системі органів виконавчої влади

1. Кабінет Міністрів України (Уряд України) є вищим органом у системі органів виконавчої влади.

2. Кабінет Міністрів України здійснює виконавчу владу безпосередньо та через центральні органи виконавчої влади, Раду міністрів Автономної Республіки Крим та місцеві державні адміністрації.

3. Центральними органами виконавчої влади є міністерства та урядові органи, а також утворені відповідно до Конституції та законів України центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом.

Компетенція центральних органів виконавчої влади поширюється на всю територію держави.

4. Організація та порядок діяльності центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом регулюються спеціальними законами. Спеціальний статус таких органів обумовлюється визначеними Конституцією та законами України особливостями сфери їх компетенції, що вимагає виконання особливих завдань та повноважень, особливого порядку призначення на посаду та звільнення з посади їх керівників, особливих відносин з Кабінетом Міністрів України.

Положення цього Закону, якими врегульовано організацію і порядок діяльності урядових органів, застосовуються до центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом в частині, що не суперечить спеціальним законам.

5. Кабінет Міністрів України координує та контролює діяльність органів виконавчої влади, спрямовує її на забезпечення інтересів Українського народу шляхом гарантування:

- 1) державного суверенітету, територіальної цілісності та національної безпеки України;
- 2) прав і свобод людини і громадянина через належне функціонування системи надання публічних послуг;
- 3) справедливого розподілу суспільного багатства через бюджетну систему України, раціональне використання природних ресурсів та ефективне управління державною власністю.

Стаття 2. Принципи та засади діяльності Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади

1. Кабінет Міністрів України та центральні органи виконавчої влади здійснюють свою діяльність на таких принципах:

1) верховенства права – спрямування діяльності на забезпечення прав і свобод людини і громадянина, здійснення її на засадах справедливості та гуманізму;

2) законності – здійснення повноважень у межах та в порядку, встановлених Конституцією та законами України;

3) єдності державної політики – формування міністерствами та Кабінетом Міністрів України державної політики на засадах, визначених Верховною Радою України, на основі актів Президента України та забезпечення однакової її реалізації на території держави;

4) сталого розвитку – забезпечення неухильного зростання завдяки дбайливому ставленню до людських, природних, фінансових та інших ресурсів в інтересах нинішнього та майбутніх поколінь на основі збалансованого поєднання економічних, соціальних, екологічних та інших інтересів суспільства;

5) субсидіарності та децентралізації – максимальної передачі повноважень щодо надання адміністративних послуг, управління об'єктами державної власності та вирішення інших питань органам місцевого самоврядування та органам виконавчої влади нижчого рівня;

6) безперервності – забезпечення постійного та безперебійного здійснення повноважень незалежно від політичних процесів у державі та за її межами;

7) ефективності – забезпечення досягнення максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів та часу;

8) підзвітності та підконтрольності – посадові особи звітують про свою діяльність керівникам, органи виконавчої влади нижчого рівня звітують органам виконавчої влади вищого рівня, керівники забезпечують внутрішній контроль за діяльністю підпорядкованих їм структурних підрозділів і посадових осіб, органи виконавчої влади вищого рівня контролюють діяльність підпорядкованих їм органів;

9) відкритості та інклюзивності – забезпечення постійного інформування суспільства про свою діяльність, гарантування доступу кожного в обсягах та порядку, визначених законом, до інформації про свою діяльність, залучення заінтересованих сторін до підготовки проектів рішень, забезпечення громадського обговорення проектів, що мають важливе суспільне значення і впливають на реалізацію прав і обов'язків громадян України;

10) доброчесності та запобігання конфлікту інтересів – використання повноважень виключно з метою, з якою вони надані законом, недопущення участі членів Кабінету Міністрів України, посадових осіб центральних органів виконавчої влади у прийнятті рішення, яке пов'язано або може бути пов'язано з їх особистими інтересами або інтересами їх близьких родичів чи інших пов'язаних осіб;

11) раціоналізації – забезпечення постійного вдосконалення власної організації та порядку роботи з метою підвищення ефективності своєї діяльності.

2. Кабінет Міністрів України здійснює свою діяльність на засадах колегіальності – рішення приймаються за результатами обговорення питань на засіданнях Кабінету Міністрів України, якщо інше не передбачено цим Законом.

Міністерства та урядові органи діють за принципом єдиноначальності.

3. Кабінет Міністрів України відповідальний перед Президентом України і Верховною Радою України, підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України у межах, передбачених Конституцією України.

Стаття 3. Правова основа діяльності Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади

1. Організація, повноваження і порядок діяльності Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади визначаються Конституцією України, цим та іншими законами України.

2. Кабінет Міністрів України та центральні органи виконавчої влади у своїй діяльності керуються Конституцією України, цим Законом, іншими законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України.

Центральні органи виконавчої влади керуються також постановами та розпорядженнями Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства.

3. Центральні органи виконавчої влади діють на підставі положень, що затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Типове положення про міністерство та типове положення про урядовий орган затверджує Кабінет Міністрів України.

4. Кабінет Міністрів України затверджує Регламент Кабінету Міністрів України, який визначає порядок проведення засідань Кабінету Міністрів України, підготовки та прийняття рішень, інші процедурні питання його діяльності.

Стаття 4. Місцезнаходження Кабінету Міністрів України і центральних органів виконавчої влади

1. Місцезнаходженням Кабінету Міністрів України та міністерств України є столиця України - місто Київ. Місцезнаходження урядових органів визначає Кабінет Міністрів України.

Стаття 5. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

державна політика – закріплені в Конституції та законах України, інших актах законодавства правила функціонування і стратегічні цілі розвитку держави та обумовлені ними напрями діяльності держави, схвалені рішеннями уповноважених органів державної влади;

політична програма – визначення цілей діяльності політичної партії, депутатської фракції у Верховній Раді України, окремого політика та способів досягнення таких цілей;

державна політична посада – посада в органах державної влади, яка обіймається особою з метою реалізації політичної програми за результатами виборів до органів державної влади або призначення (обрання) Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України на термін їх повноважень;

політична відповідальність – відставка всього складу колегіального органу державної влади (колегіальна політична відповідальність) чи особи, яка обіймає державну політичну посаду (персональна політична відповідальність), внаслідок втрати політичної підтримки на підставі оцінки реалізації задекларованої політичної програми, засад державної політики.

РОЗДІЛ II. КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Глава 1. Компетенція Кабінету Міністрів України

Стаття 6. Загальні питання компетенції Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України забезпечує:

1) виконання органами виконавчої влади Конституції та законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, міжнародних договорів України;

2) формування та реалізацію державної політики у відповідних сферах, спрямованої на сталий розвиток України та впровадження необхідних для цього реформ.

2. Кабінет Міністрів України здійснює контроль за виконанням органами виконавчої влади Конституції та законів України, інших актів законодавства України, вживає заходів щодо усунення недоліків у роботі зазначених органів.

Стаття 7. Сфери компетенції Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України забезпечує формування та реалізацію державної політики у сферах своєї компетенції та несе відповідальність за результативність та ефективність її впровадження.

2. Сферами компетенції Кабінету Міністрів України та відповідними напрямками державної політики є, зокрема:

1) правова політика:

правове регулювання публічної влади;

правове регулювання приватного сектору;

розвиток судочинства, кримінальної юстиції та виконання судових рішень;

міжнародні правові відносини;

розвиток правничої освіти і науки, питання реєстрації та систематизації законодавства;

2) політика внутрішніх справ:

громадська безпека;

інформаційна безпека;

безпека державного кордону;

міграція та громадянство;

попередження та розслідування кримінальних злочинів;

цивільний захист, запобігання виникненню надзвичайних ситуацій та ліквідація їх наслідків;

3) фінансова політика:

бюджетна політика;

фіскальна політика;

політика управління державною власністю;

боргова та міжнародна фінансова політика;

регулювання фінансових ринків та послуг;

4) політика місцевого та регіонального розвитку:

регіональна політика;

розвиток місцевого самоврядування і децентралізація;

житлово-комунальне господарство;

містобудування, архітектура та будівництво;

відносини з тимчасово окупованими територіями у Донецькій та Луганській областях,

Автономній Республіці Крим та місці Севастополі;

5) політика розвитку інфраструктури:

розвиток електронних комунікацій та пошти;

інфраструктура пасажирських перевезень;

інфраструктура вантажних перевезень;
розвиток транспортної інфраструктури;

6) соціальна політика:

праця та зайнятість населення;
соціальне страхування та пенсійне забезпечення;
сприяння сім'ї, дитинству, молоді;
рівні можливості (захист людей з особливими потребами);
подолання бідності та соціальний захист;
соціальна підтримка внутрішньо переміщених осіб;

7) політика охорони здоров'я:

громадське здоров'я (запобігання захворюваності);
медична допомога та заклади охорони здоров'я ;
фармацевтичне забезпечення (лікарські засоби та медичні вироби);
розвиток медичної освіти і науки, підготовки медичних кадрів;

8) екологічна політика:

безпечність навколишнього природного середовища;
кліматична політика;
збереження фауни і флори;
збереження та раціональне використання природних ресурсів;
управління зонами, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи;

9) освітня та наукова політика:

дошкільне виховання, загальна середня освіта, педагогічна освіта;
середня професійна освіти для здобуття фаху;
вища освіта та освіта дорослих;
наука;
інновації та трансфер технологій;

10) політика розвитку культури та спорту:

збереження культурної та історичної спадщини;
мистецтво та культурні індустрії;
статус і використання державної мови;
фізична культура;
спорт;
підтримка нацменшин, корінних народів та релігійних громад;

11) політика закордонних справ:

двостороннє співробітництво;
багатостороннє співробітництво;
дипломатична служба;
консульська служба та підтримка українців за кордоном;

12) оборонна політика:

воєнна безпека (збройні сили наземного театру воєнних дій);
воєнна безпека (ППО, ВМС, сили стратегічного стримування та ССО);
військова освіта, мобілізація, територіальна оборона, медичне забезпечення та соціальний захист військовослужбовців і ветеранів;
озброєння і військова техніка, тилове забезпечення;
військова розвідка;

13) енергетична політика:
 електроенергетика;
 нафто-газовий комплекс;
 викопні енергоресурси;
 ядерно-промисловий комплекс;
 енергозбереження;

14) аграрна політика:
 продовольча безпека;
 раціональне використання аграрних ресурсів;
 підтримка аграрного виробництва;
 ветеринарія та фітосанітарія;
 харчова та переробна промисловість;
 підтримка сільського підприємництва і фермерства;

15) економічна політика:
 макроекономічне прогнозування розвитку України;
 розвиток підприємництва та забезпечення сприятливого інвестиційного клімату;
 розвиток промисловості та залучення інвестицій;
 регулювання торгівлі, взаємодія з СОТ та розвиток експорту;
 туризм;

16) державне управління:
 система органів виконавчої влади;
 державна служба та управління людськими ресурсами в публічній сфері;
 обіг інформації та електронне урядування в діяльності органів виконавчої влади;
 порядок фінансування органів виконавчої влади та державних закупівель у них;
 запобігання та протидія корупції в органах виконавчої влади.

Кабінет Міністрів України за пропозицією Прем'єр-міністра України може визначати інші сфери та напрями державної політики, за які він несе відповідальність.

3. Кабінет Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України приймає рішення про розподіл компетенції між членами Кабінету Міністрів України та віднесення до сфери їх спрямування і координації відповідних урядових органів. Такий розподіл компетенції повинен охоплювати усі сфери та напрями, визначені частиною другою цієї статті.

Стаття 8. Урядові документи

1. Кабінет Міністрів України на своїх засіданнях розглядає та приймає рішення щодо урядових документів.

2. Урядовими документами є:

- 1) документи державної політики та стратегічного планування (стратегії, концепції, програми, плани тощо);
- 2) акти Кабінету Міністрів України;
- 3) проекти законів України;
- 4) висновки щодо законопроектів, ініційованих іншими суб'єктами права законодавчої ініціативи;
- 5) проекти актів Президента України;

б) інші документи (заяви, декларації, звернення тощо).

2. Урядові документи спрямовуються на досягнення цілей, визначених Програмою діяльності Кабінету Міністрів України, вирішення інших питань державного управління у відповідних сферах, виконання Конституції та законів України, міжнародних зобов'язань України.

Стаття 9. Акти Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України на основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України та постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, видає обов'язкові для виконання акти - постанови і розпорядження.

2. Акти Кабінету Міністрів України нормативного характеру видаються у формі постанов Кабінету Міністрів України.

3. Акти Кабінету Міністрів України з організаційно-розпорядчих та інших поточних питань видаються у формі розпоряджень Кабінету Міністрів України.

4. Акти Кабінету Міністрів України підписує Прем'єр-міністр України.

5. У разі зупинення дії акта Кабінету Міністрів України Президентом України з мотивів невідповідності Конституції України зупиняється вчинення будь-якими органами та особами дій, спрямованих на виконання цього акта, та здійснення визначених таким актом повноважень.

Відмова Конституційного Суду України відкрити провадження у справі за конституційним поданням Президента України щодо невідповідності Конституції України акта Кабінету Міністрів України, припинення конституційного провадження у такій справі або визнання акта Кабінету Міністрів України таким, що відповідає Конституції України, відновлює дію цього акта.

Дія такого акта Кабінету Міністрів України не може бути повторно зупинена Президентом України на підставі пункту 15 частини першої статті 106 Конституції України, крім випадків, якщо:

1) до відповідного акта Кабінету Міністрів України після рішення Конституційного Суду України внесені зміни, що суперечать Конституції України;

2) відповідний акт Кабінету Міністрів України стає неконституційним внаслідок внесення змін до Конституції України;

6. Акт Кабінету Міністрів України може бути оскаржений до суду в порядку та у випадках, установлених законом.

Глава 2. Склад і порядок формування Кабінету Міністрів України

Стаття 10. Склад Кабінету Міністрів України

1. До складу Кабінету Міністрів України входять Прем'єр-міністр України, Перший віцепрем'єр-міністр України, віцепрем'єр-міністри та міністри України.

2. Посадовий склад Кабінету Міністрів України (кількість та перелік посад) визначається Прем'єр-міністром України при формуванні Уряду і затверджується Верховною Радою України при призначенні персонального складу Кабінету Міністрів України. Посадовий склад Кабінету Міністрів України формується з урахуванням необхідності розподілу між членами Кабінету Міністрів України усіх сфер компетенції, визначених частиною другою статті 7 цього Закону.

3. За поданням Прем'єр-міністра України Верховна Рада України може призначати міністрами осіб, які не очолюють міністерства. У складі Кабінету Міністрів України може бути не більше двох

таких міністрів. У разі призначення до складу Кабінету Міністрів України міністра, який не очолює міністерство, визначається сфера його компетенції, яка не може дублювати сферу компетенції міністерства.

4. Загальна чисельність членів Кабінету Міністрів України визначається посадовим складом Кабінету Міністрів України.

5. Кабінет Міністрів України формується протягом шестидесятиденного строку від дня складення повноважень попереднім складом Кабінету Міністрів України або дострокової відставки Кабінету Міністрів України.

Стаття 11. Вимоги до членів Кабінету Міністрів України

1. До складу Кабінету Міністрів України можуть бути призначені громадяни України, які мають право голосу, вищу освіту та володіють державною мовою.

2. Не можуть бути призначені до складу Кабінету Міністрів України громадяни, які мають судимість за вчинення умисного злочину або на яких протягом останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення корупційного правопорушення.

3. Члени Кабінету Міністрів України не мають права суміщати свою службову діяльність з іншою роботою (крім викладацької, наукової та творчої), входити до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку.

4. Якщо на розгляд Верховної Ради України внесено подання щодо призначення на посаду члена Кабінету Міністрів України особи, яка є народним депутатом України, до подання додається особиста заява народного депутата України про дострокове складення ним депутатських повноважень у разі призначення на посаду члена Кабінету Міністрів України.

Стаття 12. Призначення Прем'єр-міністра України

1. Прем'єр-міністр України призначається Верховною Радою України за поданням Президента України, яке вноситься за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України.

2. Пропозиція коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України щодо кандидатури Прем'єр-міністра України підписується не менш як 226 народними депутатами України, які входять до складу коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України.

3. До подання про призначення Прем'єр-міністра України додається інформація про громадянство, освіту, фах, партійність, трудову діяльність та найістотніші факти біографії, входження до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку, судимість кандидата, а також декларація особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування за минулий рік у порядку, встановленому Законом України «Про запобігання корупції».

Уся інформація подається державною мовою і власноручно підписується кандидатом на посаду Прем'єр-міністра України.

4. Президент України вносить подання про призначення Верховною Радою України Прем'єр-міністра України не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після одержання пропозиції коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України.

5. У разі порушення вимог Конституції України та цього Закону щодо внесення пропозиції стосовно кандидатури на посаду Прем'єр-міністра України, невідповідності запропонованої

кандидатури вимогам до члена Кабінету Міністрів України, встановленим цим Законом, Президент України інформує Верховну Раду України про неможливість внесення подання щодо запропонованої кандидатури.

6. Кандидат на посаду Прем'єр-міністра України до розгляду питання на пленарному засіданні Верховної Ради України зустрічається з депутатськими фракціями та відповідає на їхні запитання.

7. Кандидата на посаду Прем'єр-міністра України на пленарному засіданні Верховної Ради України представляє Президент України.

8. Після представлення кандидат на посаду Прем'єр-міністра України представляє проект Програми діяльності Кабінету Міністрів України та відповідає на запитання народних депутатів України.

9. Голосування у Верховній Раді України щодо призначення Прем'єр-міністра України проводиться у поіменному режимі, рішення приймається більшістю від конституційного складу Верховної Ради України у формі постанови Верховної Ради України.

10. У разі відхилення Верховною Радою України кандидатури на посаду Прем'єр-міністра України Президент України вносить на розгляд Верховної Ради України подання про призначення на зазначену посаду в порядку, встановленому цією статтею.

11. Після прийняття постанови Верховної Ради України про призначення Прем'єр-міністра України до вступу на посаду новопризначений Прем'єр-міністр України набуває повноважень проводити консультації щодо формування складу Кабінету Міністрів України та вносити подання щодо призначення членів Кабінету Міністрів України, передбачені Конституцією України.

Стаття 13. Формування складу Кабінету Міністрів України

1. Члени Кабінету Міністрів України, крім Міністра оборони України і Міністра закордонних справ України, призначаються на посаду Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України. Міністр оборони України і Міністр закордонних справ України призначаються на посаду Верховною Радою України за поданням Президента України.

2. Депутатські фракції, які входять до складу коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, вносять відповідно Прем'єр-міністру України та Президенту України пропозиції щодо кандидатур до складу Кабінету Міністрів України.

3. Подання Прем'єр-міністра України про призначення членів Кабінету Міністрів України вноситься разом з посадовим складом Кабінету Міністрів України єдиним списком не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після призначення Верховною Радою України Прем'єр-міністра України. На кожну посаду члена Кабінету Міністрів України вноситься одна кандидатура. У разі виникнення вакансії у складі Кабінету Міністрів України, подання про призначення на вакантну посаду вноситься окремо.

4. До подання про призначення членів Кабінету Міністрів України додається інформація про громадянство, освіту, фах, партійність, трудову діяльність та найістотніші факти біографії всіх кандидатів, входження їх до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку, судимості кандидатів, а також декларації осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування за минулий рік у порядку, встановленому Законом України «Про запобігання корупції».

Уся інформація подається державною мовою і власноручно підписується кандидатами у члени Кабінету Міністрів України.

5. Кандидати до складу Кабінету Міністрів України за пропозиціями депутатських фракцій та комітетів Верховної Ради України до розгляду питання на пленарному засіданні Верховної Ради України зустрічаються з депутатськими фракціями та комітетами Верховної Ради України і відповідають на їхні запитання.

(дублює частину 6 статті 14) 6. Рішення про призначення членів Кабінету Міністрів України приймається Верховною Радою України поіменним голосуванням, більшістю від конституційного складу Верховної Ради України у формі постанови Верховної Ради України. Рішення щодо призначення членів Кабінету Міністрів України може прийматися як списком, так і щодо окремих посад.

7. Одночасно з призначенням на посаду члена Кабінету Міністрів України особи, яка є народним депутатом України, вирішується питання про дострокове припинення його повноважень народного депутата України.

8. У разі відхилення Верховною Радою України кандидатури на посаду члена Кабінету Міністрів України нове подання щодо кандидатури для призначення на зазначену посаду вноситься в порядку, визначеному цією статтею, у семиденний строк.

Стаття 14. Програма діяльності Кабінету Міністрів України

1. Програма діяльності Кабінету Міністрів України є документом державної політики, який визначає політичні пріоритети та цілі діяльності Кабінету Міністрів України на період його повноважень, методи та орієнтовні строки їх реалізації.

2. Програма діяльності Кабінету Міністрів України базується на положеннях коаліційної угоди, підписаної депутатськими фракціями у Верховній Раді України, або політичної програми депутатської фракції, до складу якої входить більшість народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України.

3. Проект Програми діяльності Кабінету Міністрів України готується кандидатом на посаду Прем'єр-міністра України і представляється при розгляді його кандидатури у Верховній Раді України.

4. Разом із формуванням складу Кабінету Міністрів України відбувається доповнення, доопрацювання та узгодження проекту Програми діяльності Кабінету Міністрів України. Остаточний варіант Програми діяльності Кабінету Міністрів України підписується Прем'єр-міністром України та усіма кандидатами до складу Кабінету Міністрів України, внесеними у відповідні подання.

5. Секретаріат Кабінету Міністрів України надає Прем'єр-міністру України інформацію та підтримку, необхідні для підготовки Програми діяльності Кабінету Міністрів України.

6. Програма діяльності Кабінету Міністрів України представляється Прем'єр-міністром України на пленарному засіданні Верховної Ради України разом із представленням подання щодо персонального складу Кабінету Міністрів України.

7. Верховна Рада України розглядає Програму діяльності Кабінету Міністрів України перед розглядом подання про персональний склад Кабінету Міністрів України. Верховна Рада України може зробити перерву в розгляді цього питання на пленарному засіданні для обговорення Програми діяльності Кабінету Міністрів України в комітетах Верховної Ради України і депутатських фракціях.

8. Програма діяльності Кабінету Міністрів України вважається схваленою, якщо за неї проголосувала більшість від конституційного складу Верховної Ради України. Рішення про схвалення Програми діяльності Кабінету Міністрів України приймається у формі постанови Верховної Ради України.

Стаття 15. Набуття повноважень Кабінетом Міністрів України

1. Члени Кабінету Міністрів України набувають повноважень після складення на пленарному засіданні Верховної Ради України присяги такого змісту:

"Усвідомлюючи високу відповідальність члена Кабінету Міністрів України, урочисто присягаю на вірність Українському народові. Зобов'язуюсь додержуватися Конституції та законів України, утверджувати суверенітет і незалежність України, обстоювати права і свободи людини і громадянина, дбати про добробут Українського народу, сталий демократичний розвиток суспільства".

2. При формуванні нового складу Кабінету Міністрів України присягу зачитує Прем'єр-міністр України, її текст підписує кожен член Кабінету Міністрів України. Підписаний членом Кабінету Міністрів України текст присяги зберігається в його особовій справі.

3. Кабінет Міністрів України набуває повноважень та розпочинає роботу після складення присяги не менш як двома третинами від його посадового складу.

Стаття 16. Зміни у складі Кабінету Міністрів України

1. Член Кабінету Міністрів України (крім Прем'єр-міністра України) може бути звільнений з посади Верховною Радою України:

1) за поданою ним заявою про відставку;

2) за поданням Прем'єр-міністра України, а Міністра оборони України чи Міністра закордонних справ України – також за поданням Президента України.

2. З моменту реєстрації у Верховній Раді України подання про звільнення члена Кабінету Міністрів України або його заяви про відставку повноваження відповідного члена Кабінету Міністрів України зупиняються до розгляду даного питання Верховною Радою України.

3. Рішення про звільнення з посади члена Кабінету Міністрів України приймається у формі постанови Верховної Ради України.

4. Член Кабінету Міністрів України звільняється з посади з дня прийняття відповідного рішення Верховною Радою України.

5. У разі набуття законної сили обвинувальним вироком суду щодо члена Кабінету Міністрів України, його повноваження припиняються з цього моменту.

6. У разі смерті члена Кабінету Міністрів України його повноваження вважаються припиненими з дня його смерті, засвідченої свідоцтвом про смерть.

7. У разі виникнення вакансії в діючому складі Кабінету Міністрів України Прем'єр-міністр України, а стосовно посади Міністра закордонних справ України та Міністра оборони України Президент України, вносить у місячний строк до Верховної Ради України кандидатуру на вакантну посаду. Новий член Кабінету Міністрів України призначається на вакантну посаду в діючому складі Кабінету Міністрів України у порядку, встановленому цим Законом, і набуває повноважень після складення ним особисто присяги на пленарному засіданні Верховної Ради України та підписання її тексту.

Глава 3. Статус членів Кабінету Міністрів

Стаття 17. Загальні питання статусу членів Кабінету Міністрів України

1. Посади членів Кабінету Міністрів України є державними політичними посадами. На членів Кабінету Міністрів України не поширюється законодавство про державну службу та про працю.

2. На членів Кабінету Міністрів України поширюються вимоги та обмеження, встановлені Законом України «Про запобігання корупції».

3. Не допускається прирівняння будь-яких посад в органах державної влади за статусом до посад членів Кабінету Міністрів України.

Стаття 18. Повноваження Прем'єр-міністра України

1. Прем'єр-міністр України:

1) забезпечує політичну єдність та узгодженість дій членів Кабінету Міністрів України, керує роботою Кабінету Міністрів України, спрямовує діяльність Кабінету Міністрів України на забезпечення здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої Верховною Радою України, та здійснення інших повноважень, покладених на Кабінет Міністрів України;

2) спрямовує, координує та контролює діяльність членів Кабінету Міністрів України, дає з цією метою доручення, обов'язкові до виконання зазначеними посадовими особами;

3) скликає засідання Кабінету Міністрів України та головує на них;

4) формує проект порядку денного засідання Кабінету Міністрів України;

5) підписує акти Кабінету Міністрів України;

6) може очолювати урядовий комітет, скликати засідання будь-якого урядового комітету та головувати на них;

7) координує та контролює діяльність керівників центральних органів виконавчої влади, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, голів місцевих державних адміністрацій, дає з цією метою доручення, обов'язкові до виконання зазначеними органами та посадовими особами;

8) утворює для забезпечення здійснення своїх повноважень робочі, дорадчі та інші допоміжні органи;

9) видає обов'язкові для виконання розпорядження щодо:

окремих питань компетенції Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністрів України та порядку виконання ними повноважень Прем'єр-міністра України у разі його відсутності;

утворення робочих, дорадчих та інших допоміжних органів Прем'єр-міністра України;

призначення та звільнення керівника апарату (патронатної служби) Прем'єр-міністра України;

порушення дисциплінарного провадження стосовно керівників та заступників керівників урядових органів, відсторонення таких осіб від виконання посадових обов'язків на час здійснення дисциплінарного провадження, порушення дисциплінарного провадження стосовно голів місцевих державних адміністрацій та їх заступників;

врегулювання в межах своїх повноважень інших питань, пов'язаних з координацією діяльності членів Кабінету Міністрів України, керівників центральних органів виконавчої влади та голів місцевих державних адміністрацій;

10) представляє Кабінет Міністрів України у Верховній Раді України та у відносинах з іншими органами, підприємствами, установами та організаціями в Україні та за її межами, підписує

Генеральну угоду між всеукраїнськими об'єднаннями організацій роботодавців, всеукраїнськими об'єднаннями професійних спілок та Кабінетом Міністрів України;

11) вступає у відносини з урядами іноземних держав, веде переговори і підписує міжнародні договори України відповідно до закону ;

12) вносить на розгляд Кабінету Міністрів України пропозиції щодо затвердження голів спільних міжурядових комісій з питань співробітництва, що утворюються на підставі міжнародних договорів, укладених від імені Кабінету Міністрів України;

13) може здійснювати будь-які повноваження членів Кабінету Міністрів України, передбачені статтею 19 цього Закону;

14) здійснює інші повноваження, передбачені Конституцією України, цим та іншими законами.

2. Прем'єр-міністр України за посадою входить до складу Ради національної безпеки і оборони України.

Стаття 19. Повноваження міністра України як члена Кабінету Міністрів України

1. Міністр України як член Кабінету Міністрів України:

1) забезпечує виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, формування та реалізацію державної політики, виконання інших покладених на Кабінет Міністрів України завдань і повноважень у відповідній сфері;

2) бере участь у засіданнях Кабінету Міністрів України та розгляді питань на них, голосує при ухваленні рішень Кабінету Міністрів України;

3) вносить пропозиції щодо порядку денного засідань Кабінету Міністрів України з питань, що належать до його компетенції;

4) готує проекти рішень для розгляду Кабінетом Міністрів України, бере участь в їх узгодженні та доопрацюванні відповідно до Регламенту Кабінету Міністрів України, бере участь у роботі урядових комітетів;

5) подає на розгляд Кабінету Міністрів України проекти законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України з питань, що належать до його компетенції;

6) за рішенням Кабінету Міністрів України входить до складу чи здійснює керівництво консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами, що утворюються Кабінетом Міністрів України;

7) за згодою Прем'єр-Міністра України входить до складу консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і служб, утворених Президентом України, представляє в них позицію Кабінету Міністрів України;

8) представляє Кабінет Міністрів України на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів та інших органів з питань, що належать до його компетенції, має право бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України та її органів;

9) спрямовує і координує діяльність відповідних урядових органів;

10) представляє в установленому порядку Кабінет Міністрів України у відносинах з іншими органами, підприємствами, установами та організаціями в Україні та за її межами з питань, що належать до його компетенції;

- 11) веде переговори і підписує міжнародні договори України відповідно до закону та наданих йому повноважень;
- 12) здійснює інші повноваження, передбачені цим та іншими законами.

Стаття 20. Повноваження Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністра України

1. Перший віце-прем'єр-міністр України, віце-прем'єр-міністр України згідно з визначеним Кабінетом Міністрів України розподілом компетенції між членами Кабінету Міністрів України:

1) спрямовує та координує діяльність усіх чи групи міністерств з метою досягнення визначених Програмою діяльності Кабінету Міністрів України цілей державної політики;

2) забезпечує підготовку питань для розгляду на засіданнях Кабінету Міністрів України, попередньо розглядає і погоджує проекти урядових документів, що вносяться на розгляд Кабінету Міністрів України, сприяє узгодженню позицій між членами Кабінету Міністрів України, вносить пропозиції щодо порядку денного засідань Кабінету Міністрів України, бере участь у розгляді питань на засіданнях Кабінету Міністрів України;

3) за рішенням Кабінету Міністрів України очолює урядовий комітет, головує на його засіданні;

4) забезпечує взаємодію Кабінету Міністрів України з Президентом України та Верховною Радою України з питань діяльності Кабінету Міністрів України, інших органів виконавчої влади;

5) представляє Кабінет Міністрів України на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів та інших органів з питань, що належать до його компетенції, має право бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України та її органів, брати участь у роботі колегій міністерств та засіданнях Ради міністрів Автономної Республіки Крим;

6) за рішенням Кабінету Міністрів України входить до складу чи здійснює керівництво консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами, що утворюються Кабінетом Міністрів України;

7) представляє в установленому порядку Кабінет Міністрів України у відносинах з іншими органами, підприємствами, установами та організаціями в Україні та за її межами з питань, що належать до його компетенції;

8) веде переговори і підписує міжнародні договори України відповідно до закону та наданих йому повноважень;

9) здійснює інші повноваження, передбачені цим та іншими законами.

2. Перший віце-прем'єр-міністр України, віце-прем'єр-міністр України за поданням Прем'єр-міністра України та рішенням Верховної Ради України може очолювати міністерство.

3. Перший віце-прем'єр-міністр України, віце-прем'єр-міністр України в порядку, визначеному Прем'єр-міністром України, виконує повноваження Прем'єр-міністра України в разі його відсутності чи неможливості виконувати свої повноваження.

Стаття 21. Патронатна служба члена Кабінету Міністрів України

1. Патронатна служба члена Кабінету Міністрів України здійснює його інформаційно-аналітичне забезпечення, організацію зустрічей і зв'язків з громадськістю та засобами масової інформації, виконує інші визначені членом Кабінету Міністрів України функції.

2. Члени Кабінету Міністрів України формують свої патронатні служби у межах граничної чисельності та фонду оплати праці працівників відповідного органу. Чисельність патронатної служби міністра не може перевищувати десять осіб, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністра України – п'ятнадцять осіб, Прем'єр-міністра України – двадцять п'ять осіб.

3. Патронатні служби Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністрів України та міністрів, які не очолюють міністерство, утворюються в складі Секретаріату Кабінету Міністрів України. Патронатні служби міністрів, які очолюють міністерства, утворюються в апараті відповідних міністерств.

4. Члени Кабінету Міністрів України самостійно визначають персональний склад патронатних служб. Працівники патронатних служб призначаються на посади та звільняються з посад відповідно Державним секретарем Кабінету Міністрів України чи державним секретарем міністерства за поданням члена Кабінету Міністрів України.

5. До складу патронатної служби за поданням члена Кабінету Міністрів України можуть бути переведені державні службовці. Для таких працівників строк роботи в патронатній службі зараховується до стажу державної служби, а після завершення роботи в патронатній службі вони повертаються на попередні або рівнозначні посади державної служби.

6. Працівники патронатної служби члена Кабінету Міністрів України не мають права давати доручення державним службовцям та працівникам органів виконавчої влади.

7. Працівники патронатної служби члена Кабінету Міністрів України звільняються з посад у зв'язку з припиненням повноважень відповідного члена Кабінету Міністрів України або з інших підстав, передбачених законодавством про працю з урахуванням особливостей, встановлених законом.

8. У разі звільнення у зв'язку зі звільненням відповідного члена Кабінету Міністрів України працівникам патронатної служби (за винятком переведених до патронатної служби державних службовців у разі повернення на посаду державної служби) виплачується вихідна допомога у розмірі середньомісячного заробітку.

Стаття 22. Матеріальне забезпечення та відпустки членів Кабінету Міністрів України

1. Заробітна плата членів Кабінету Міністрів України складається з посадового окладу.

Посадовий оклад члена Кабінету Міністрів України становить:

- 1) Прем'єр-міністра України - 55 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;
- 2) Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністра України - 50 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;
- 3) міністра - 45 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року.

2. Члени Кабінету Міністрів України мають право на щорічну оплачувану відпустку тривалістю тридцять календарних днів.

3. Член Кабінету Міністрів України забезпечується службовим автомобілем.

4. Член Кабінету Міністрів України, який не забезпечений житлом у місті Києві чи прилеглий території радіусом 50 км, має право на грошову компенсацію за оренду житла на час перебування на посаді у розмірах та порядку, що визначаються законодавством.

5.. Члену Кабінету Міністрів України на період його повноважень видається дипломатичний паспорт України.

Стаття 23. Відповідальність членів Кабінету Міністрів України

1. Члени Кабінету Міністрів України несуть солідарну політичну відповідальність за результати діяльності Кабінету Міністрів України як колегіального органу виконавчої влади.

2. Члени Кабінету Міністрів України особисто несуть політичну відповідальність за стан справ у сферах, віднесених до їхньої компетенції.

3. Члени Кабінету Міністрів України за вчинення правопорушень несуть відповідальність відповідно до закону.

4. Члени Кабінету Міністрів України зобов'язані:

1) дотримуватися загально визначених норм моралі та етичної поведінки;

2) забезпечувати узгодження та скоординованість своїх дій, представляти у своїх публічних виступах позицію, яка узгоджується з позицією Кабінету Міністрів України;

3) утримуватися від вчинків, які послаблюють внутрішню єдність Кабінету Міністрів України, зокрема публічно критикувати діяльність Кабінету Міністрів України та прийняті ним рішення, а також рішення інших членів Кабінету Міністрів України, оприлюднювати без згоди Прем'єр-міністра України будь-яку інформацію про перебіг засідання Кабінету Міністрів України та оцінку позицій, які висловлюються членами Кабінету Міністрів на засіданнях;

3)

4) здійснювати свої повноваження щодо формування державної політики у відповідних сферах з урахуванням необхідності досягнення стратегічних цілей Кабінету Міністрів України та забезпечуючи єдність та цілісність державної політики, формування якої покладено на Кабінет Міністрів України.

Недотримання членом Кабінету Міністрів України зазначених вимог може бути підставою для внесення Прем'єр-міністром України подання Верховній Раді України про звільнення відповідного члена Кабінету Міністрів України із займаної посади.

Глава 4 . Організація роботи Кабінету Міністрів України

Стаття 24. Засідання Кабінету Міністрів України

1. Організаційною формою роботи Кабінету Міністрів України є його засідання, в ході яких приймаються та схвалюються рішення.

2. Засідання Кабінету Міністрів України скликаються Прем'єр-міністром України.

3. Засідання Кабінету Міністрів України вважається повноважним, якщо на ньому присутні більше ніж половина посадового складу Кабінету Міністрів України.

4. У разі якщо міністр не має змоги взяти участь у засіданні Кабінету Міністрів України, за його дорученням у засіданні бере участь заступник міністра з правом дорадчого голосу.

5. Засідання Кабінету Міністрів України проходять в закритому для сторонніх осіб режимі. Участь інших осіб у засіданнях Кабінету Міністрів України із правом дорадчого голосу визначається Кабінетом Міністрів України за пропозиціями членів Кабінету Міністрів України.

За рішенням Прем'єр-міністра України у порядку, встановленому Законом України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», може здійснюватися трансляція засідання Кабінету Міністрів України. 6. На засідання Кабінету Міністрів України запрошується Президент України в разі розгляду питань, що стосуються компетенції Президента України або спільних сфер діяльності Кабінету Міністрів України і Президента України чи питань, пов'язаних з виконанням актів Президента України.

7. На засіданнях Кабінету Міністрів України головує Прем'єр-міністр України, а в разі його відсутності, за його дорученням - Перший віце-прем'єр-міністр України або віце-прем'єр-міністр України.

8. Порядок денний засідання Кабінету Міністрів України затверджується Кабінетом Міністрів України за пропозицією Прем'єр-міністра України. Пропозиції щодо формування проекту порядку денного засідання Кабінету Міністрів України вносить Прем'єр-міністрові України Державний секретар Кабінету Міністрів України на підставі підготовлених в установленому порядку матеріалів. Сформований Прем'єр-міністром України проект порядку денного засідання Кабінету Міністрів України разом з матеріалами до нього оприлюднюється на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України не пізніше ніж за 2 дні до проведення засідання Кабінету Міністрів України. За пропозиціями членів Кабінету Міністрів України до порядку денного під час засідання можуть вноситися зміни, крім включення питань про розгляд проектів актів законодавства, за винятком тих, невідкладний розгляд яких пов'язаний із запобіганням виникненню надзвичайних ситуацій та ліквідацією їх наслідків.

9. Засідання Кабінету Міністрів України стенографується, його рішення оформлюються протоколом, який є офіційним документом та підписується головуючим на засіданні.

10. Стенограма засідання Кабінету Міністрів України та її електронна копія є внутрішнім робочим документом Кабінету Міністрів України, що використовується для складення протоколу засідання та може бути віднесено до інформації з обмеженим доступом відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації». Стенограма засідання Кабінету Міністрів України надається Верховній Раді України, Президенту України, членам Кабінету Міністрів України на їх запит.

11. Протокол засідання Кабінету Міністрів України надсилається членам Кабінету Міністрів України, Президенту України та Верховній Раді України, а також оприлюднюється на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України.

Стаття 25. Підготовка проектів актів Кабінету Міністрів України

1. Право ініціювання прийняття актів Кабінету Міністрів України мають члени Кабінету Міністрів України.

2. Проекти актів Кабінету Міністрів України готуються міністерствами та вносяться на розгляд Кабінету Міністрів України відповідними міністрами.

Проекти актів Кабінету Міністрів України можуть вноситися на розгляд Кабінету Міністрів України також членами Кабінету Міністрів України, які не очолюють міністерства. Такі проекти актів за дорученням відповідних членів Кабінету Міністрів України можуть готуватися Секретаріатом

Кабінету Міністрів України, якщо предмет правового врегулювання таких проектів актів не належить до компетенції міністерств та інших центральних органів виконавчої влади.

3. До підготовки проектів актів Кабінету Міністрів України можуть залучатися представники урядових органів, центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій, , а також за згодою - народні депутати України, представники органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, науковці, інші фахівці.

4. Проекти актів Кабінету Міністрів України реєструються Секретаріатом Кабінету Міністрів України та оприлюднюються на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

У випадках, визначених законом, не підлягають оприлюдненню положення проектів актів Кабінету Міністрів України, які містять інформацію з обмеженим доступом.

5. Проекти нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України, які готуються до розгляду Кабінетом Міністрів України, підлягають попередньому оприлюдненню та громадському обговоренню в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

6. Порядок підготовки та розгляду проектів актів Кабінету Міністрів України, інших урядових документів встановлюється Регламентом Кабінету Міністрів України.

Стаття 26. Урядові комітети

1. Урядові комітети є робочими органами Кабінету Міністрів України, основними завданнями яких є:

1) попередній розгляд проектів актів законодавства, що вносяться до Кабінету Міністрів України з неврегульованими розбіжностями, узгодження позицій щодо таких проектів актів та прийняття рішення про їх попереднє схвалення чи відхилення або повернення на доопрацювання;

2) попередній розгляд та схвалення документів державної політики та стратегічного планування;

3) розгляд інших визначених Кабінетом Міністрів України питань, пов'язаних із забезпеченням формування та реалізації державної політики у відповідних сферах.

2. До складу урядових комітетів входять члени Кабінету Міністрів України.

3. Перелік урядових комітетів та їх посадовий склад затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України.

4. Члени Кабінету Міністрів України, які не входять до складу урядового комітету, можуть брати участь у роботі цього урядового комітету з правом голосу.

5. У разі неможливості міністра – члена урядового комітету взяти участь у засіданні урядового комітету, за рішенням міністра його заміщує заступник міністра з правом голосу.

У разі коли міністр є членом більше ніж двох урядових комітетів, за погодженням із Прем'єр-міністром України у складі непрофільних для даного міністерства урядових комітетів його може замінювати на постійній основі з правом голосу визначений ним заступник міністра.

6. Засідання урядового комітету вважається повноважним, якщо на ньому присутні більше ніж половина його посадового складу.

7. Рішення урядового комітету приймаються консенсусом присутніх на засіданні членів урядового комітету.

У разі неможливості врегулювати розбіжності щодо проекту акта, такий проект відповідно до позиції члена Кабінету Міністрів України – ініціатора відповідного питання повертається на доопрацювання або вноситься для розгляду на засіданні Кабінету Міністрів України.

8. На засідання урядового комітету можуть запрошуватися народні депутати України, представники органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, інші фахівці, участь яких необхідна для обговорення питань, що розглядаються.

9. За результатами засідання урядового комітету складається протокол.

10. Порядок організації роботи урядових комітетів визначається Регламентом Кабінету Міністрів України.

11. Здійснення організаційно-технічного забезпечення діяльності урядових комітетів, складання протоколів їх засідань покладається на секретаріати урядових комітетів, які утворюються в складі Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Стаття 27. Розгляд питань та прийняття рішень на засіданнях Кабінету Міністрів України

1. Рішення Кабінету Міністрів України приймаються на його засіданнях шляхом голосування більшістю голосів від посадового складу Кабінету Міністрів України за умови, що Прем'єр-міністр України підтримує дане рішення. У разі рівного розподілу голосів голос Прем'єр-міністра України є вирішальним.

2. З метою запобігання виникненню надзвичайних ситуацій, ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій за рішенням Прем'єр-міністра України відповідне розпорядження Кабінету Міністрів України може бути прийняте шляхом опитування членів Кабінету Міністрів України у порядку, передбаченому Регламентом Кабінету Міністрів України. Проект такого розпорядження надсилається всім членам Кабінету Міністрів України.

Стаття 28. Набрання чинності, оприлюднення та реєстрація актів Кабінету Міністрів України

1. Постанови Кабінету Міністрів України набирають чинності з дня їх офіційного опублікування, якщо інше не передбачено самими постановами, але не раніше дня їх опублікування.

У випадках, передбачених законом, окремі положення постанов Кабінету Міністрів України, що містять інформацію з обмеженим доступом, не підлягають опублікуванню і набирають чинності з моменту їх доведення в установленому порядку до виконавців, якщо самими постановами не встановлено пізніший термін набрання ними чинності.

2. Розпорядження Кабінету Міністрів України набирають чинності з моменту їх прийняття, якщо самими розпорядженнями не встановлено інший термін та умови набрання ними чинності.

3. Офіційне опублікування постанов Кабінету Міністрів України здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

4. Акти Кабінету Міністрів України невідкладно оприлюднюються на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України за винятком положень, що містять інформацію з обмеженим доступом.

5. Акти Кабінету Міністрів України включаються до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів України.

Стаття 29. Секретаріат Кабінету Міністрів України

1. Секретаріат Кабінету Міністрів України є постійно діючим органом, що забезпечує діяльність Кабінету Міністрів України, Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністрів України та міністрів, які не очолюють міністерств.

2. Секретаріат Кабінету Міністрів України забезпечує:

підготовку і проведення засідань Кабінету Міністрів України та урядових комітетів;

координацію роботи органів виконавчої влади з розроблення планів пріоритетних дій Уряду;

підготовку пропозицій Прем'єр-міністрові України щодо пріоритетів державної політики;

формування та реалізацію державної політики у сфері компетенції міністра, який не очолює міністерство, виконуючи функції та повноваження, передбачені статтею 39 цього Закону для міністерства;

розроблення у випадках, передбачених абзацом третім частини другої статті 25 цього Закону , проектів актів законодавства;

здійснення моніторингу дотримання вимог Регламенту Кабінету Міністрів України та розроблення в установленому порядку пропозицій щодо його вдосконалення;

розроблення вимог до якості актів законодавства, документів державної політики та стратегічного планування, проекти яких вносяться на розгляд Кабінету Міністрів України, та перевірку відповідності таких проектів встановленим вимогам;

здійснення моніторингу і контролю виконання актів законодавства та доручень Прем'єр-міністра України;

виконання інших завдань, пов'язаних з організаційним, експертно-аналітичним, юридичним, інформаційним та матеріально-технічним забезпеченням діяльності Кабінету Міністрів України, Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністрів України та міністрів, які не очолюють міністерств.

3. Секретаріат Кабінету Міністрів України очолює Державний секретар Кабінету Міністрів України, який має не більше чотирьох заступників, у тому числі одного першого заступника.

Державний секретар Кабінету Міністрів України та його заступники призначаються на посаду Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України відповідно до пропозиції Комісії з питань вищого корпусу державної служби, внесеної за результатами конкурсу відповідно до законодавства про державну службу . Державний секретар Кабінету Міністрів України та його заступники звільняються з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України з підстав, визначених Законом України “Про державну службу”. Проект рішення Кабінету Міністрів України щодо дострокового звільнення зазначених посадових осіб повинен бути погоджений Комісією з питань вищого корпусу державної служби. Пропозиції щодо звільнення заступників Державного секретаря Кабінету Міністрів України вносить Прем'єр-міністрові України Державний секретар Кабінету Міністрів України.

4. Державні службовці та працівники Секретаріату Кабінету Міністрів України призначаються на посаду та звільняються з посади Державним секретарем Кабінету Міністрів України у порядку, визначеному законодавством про державну службу та законодавством про працю.

5. Припинення повноважень Кабінету Міністрів України не є підставою для звільнення з посад державних службовців та працівників Секретаріату Кабінету Міністрів України, крім працівників патронатних служб Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністрів України та міністрів, які не очолюють міністерств.

6. Секретаріат Кабінету Міністрів України є юридичною особою публічного права і діє на підставі цього Закону та Положення про Секретаріат Кабінету Міністрів України, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

7. Структура Секретаріату Кабінету Міністрів України та гранична чисельність його працівників затверджуються Кабінетом Міністрів України за поданням Державного секретаря Кабінету Міністрів України.

8. Кошторис Секретаріату Кабінету Міністрів України затверджує Державний секретар Кабінету Міністрів України за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної бюджетної політики, у межах бюджетних асигнувань, передбачених для забезпечення діяльності Секретаріату Кабінету Міністрів України. Штатний розпис Секретаріату Кабінету Міністрів України затверджує Державний секретар Кабінету Міністрів України.

Стаття 30. Консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи, що утворюються Кабінетом Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України для забезпечення здійснення своїх повноважень утворює тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи.

2. До участі в роботі консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів можуть залучатися державні службовці, а також народні депутати України, науковці та інші фахівці за їх згодою.

3. Завдання, склад та організація роботи консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Для оплати праці фахівців, залучених до роботи в консультативних, дорадчих та інших допоміжних органах, можуть виділятися кошти, передбачені для забезпечення діяльності Секретаріату Кабінету Міністрів України або відповідного центрального органу виконавчої влади.

Глава 5. Відставка Кабінету Міністрів України

Стаття 31. Складення повноважень Кабінету Міністрів України у зв'язку з обранням нового складу Верховної Ради України

1. Кабінет Міністрів України складає повноваження перед новообраною Верховною Радою України.

2. Заява про складення повноважень Кабінету Міністрів України подається Прем'єр-міністром України чи особою, яка виконує його обов'язки, та оголошується на першому засіданні новообраної Верховної Ради України.

Стаття 32. Дострокова відставка Кабінету Міністрів України

1. Дострокова відставка Кабінету Міністрів України настає внаслідок:

- 1) прийняття Верховною Радою України резолюції недовіри Кабінету Міністрів України;
- 2) відставки Прем'єр-міністра України за поданою ним заявою;

3) відставки Прем'єр-міністра України у зв'язку з неможливістю виконання ним повноважень за станом здоров'я;

- 3) відставки більш ніж половини членів Кабінету Міністрів України від посадового складу Кабінету Міністрів України у випадку, передбаченому статтею 35 цього Закону;
- 4) смерті Прем'єр-міністра України.

Стаття 33. Відставка Кабінету Міністрів України у зв'язку з прийняттям Верховною Радою України резолюції недовіри

1. Верховна Рада України за пропозицією Президента України або не менш як однієї третини від конституційного складу Верховної Ради України може розглянути питання про відповідальність Кабінету Міністрів України та прийняти резолюцію недовіри Кабінету Міністрів України.
2. Питання про відповідальність Кабінету Міністрів України розглядається на пленарному засіданні Верховної Ради України із запрошенням усього складу Кабінету Міністрів України протягом одного місяця, але не раніше ніж через десять днів від дня внесення пропозиції.
3. Час розгляду питання про відповідальність Кабінету Міністрів України за пропозицією Президента України узгоджується з Президентом України.
4. Прийняття Верховною Радою України резолюції недовіри Кабінету Міністрів України має наслідком відставку Кабінету Міністрів України.
5. Питання про відповідальність Кабінету Міністрів України не може розглядатися Верховною Радою України більше одного разу протягом однієї чергової сесії, а також протягом року після схвалення Програми діяльності Кабінету Міністрів України або протягом останньої сесії Верховної Ради України.

Стаття 34. Відставка Кабінету Міністрів України у разі відставки або смерті Прем'єр-міністра України

1. Прем'єр-міністр України має право заявити Верховній Раді України про свою відставку.
2. Верховна Рада України протягом десяти днів після надходження від Прем'єр-міністра України заяви про відставку вирішує питання про його відставку.
3. Відставка Прем'єр-міністра України настає з дня прийняття рішення про його відставку на пленарному засіданні Верховної Ради України.
4. Повноваження Прем'єр-міністра України у разі його смерті вважаються припиненими з дня смерті, засвідченої свідоцтвом про смерть.
5. Прийняття Верховною Радою рішення про відставку Прем'єр-міністра України та припинення повноважень Прем'єр-міністра України у разі його смерті має наслідком відставку всього складу Кабінету Міністрів України.

Стаття 35. Відставка Кабінету Міністрів України у разі відставки більш ніж половини членів Кабінету Міністрів України від посадового складу Кабінету Міністрів України

1. У разі подання Верховній Раді України заяв про відставку одночасно більш ніж половиною членів Кабінету Міністрів України від посадового складу Кабінету Міністрів України Прем'єр-міністр України може протягом десяти днів внести подання про призначення на відповідні посади членів Кабінету Міністрів України або подає власну заяву про відставку. Якщо заяву про відставку подали Міністр оборони України або Міністр закордонних справ України, подання щодо нових кандидатур для призначення на такі посади вносить Президент України.

2. Верховна Рада України розглядає питання про відставку членів Кабінету Міністрів України та призначення членів Кабінету Міністрів України протягом десяти днів від дня отримання подання, передбаченого частиною першою цієї статті.

3. Якщо Верховна Рада України не призначила нових членів Кабінету Міністрів України у визначений цією статтею строк і при цьому персональний склад Кабінету Міністрів України становить менше половини від посадового складу Кабінету Міністрів України, це має наслідком відставку всього складу Кабінету Міністрів України.

Стаття 36. Продовження виконання повноважень Кабінетом Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України, який склав повноваження перед новообраною Верховною Радою України або достроково пішов у відставку з інших передбачених цим Законом підстав, продовжує виконувати свої повноваження до початку роботи новосформованого Кабінету Міністрів України.

2. У разі відставки або смерті Прем'єр-міністра України на період до початку роботи новосформованого Кабінету Міністрів України повноваження Прем'єр-міністра України виконує Перший віце-прем'єр-міністр України або віце-прем'єр-міністр України відповідно до визначеного Прем'єр-міністром України порядку виконання повноважень Прем'єр-міністра України у разі його відсутності. 3. Усі члени Кабінету Міністрів України, які склали повноваження перед новообраною Верховною Радою України або перебувають у відставці з інших передбачених цим Законом підстав, звільняються зі своїх посад з моменту початку роботи новосформованим Кабінетом Міністрів України.

РОЗДІЛ III. МІНІСТЕРСТВА

Глава 1. Статус та компетенція міністерства

Стаття 37. Завдання та статус міністерства

1. Міністерство є центральним органом виконавчої влади, основним завданням якого є забезпечення у визначених Кабінетом Міністрів України сферах формування та реалізації державної політики, проведення якої покладено на Кабінет Міністрів України Конституцією та законами України.

2. Міністерство підконтрольне та підзвітне Кабінету Міністрів України.

3. Міністерство є юридичною особою публічного права.

Міністерство набуває статусу юридичної особи публічного права з дати внесення до Реєстру центральних органів виконавчої влади (*варіант: Реєстр юридичних осіб публічного права*), порядок ведення якого встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Здійснення заходів щодо реєстрації міністерства як юридичної особи публічного права покладається на державного секретаря міністерства.

4. Міністерство має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, власні бланки, рахунки в органах Державної казначейської служби України. Зразки печаток, бланків і табличок (вивісок) міністерства затверджуються Кабінетом Міністрів України.

5. Міністерство може функціонувати без статусу юридичної особи публічного права. Особливості організації та порядку діяльності міністерства, що не має статусу юридичної особи публічного права, визначаються Кабінетом Міністрів України. Забезпечення діяльності такого міністерства здійснює Секретаріат Кабінету Міністрів України.

6. Міністерство діє відповідно до положення про нього, яке затверджується Кабінетом Міністрів України. У положенні про міністерство зазначаються сфера його компетенції, перелік урядових органів, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідного міністра, а також перелік підприємств, установ та організацій, віднесених до сфери управління міністерства за рішенням Кабінету Міністрів України.

Стаття 38. Утворення та припинення міністерства

1. Міністерство утворюється та припиняється Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України.

2. Міністерство утворюється шляхом утворення нового органу або в результаті реорганізації (злиття, поділу, перетворення) одного чи кількох центральних органів виконавчої влади.

3. Кабінет Міністрів України, приймаючи рішення про утворення міністерства, одночасно затверджує положення про нього.

4. Діяльність новоутвореного міністерства починається, зокрема за наявності сукупності таких умов:

- 1) призначення Верховною Радою України міністра за поданням Прем'єр-міністра України;
- 2) призначення державного секретаря міністерства;
- 3) реєстрації міністерства як юридичної особи публічного права;
- 4) виділення коштів на утримання міністерства у Державному бюджеті України.

Про можливість забезпечення здійснення покладених на новоутворене міністерство функцій і повноважень видається відповідний акт Кабінету Міністрів України.

5. Міністерство припиняється шляхом реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації.

6. Рішення про ліквідацію міністерства приймається у разі відмови від виконання відповідних завдань та функцій на державному рівні або доцільності їх передачі іншим органам виконавчої влади.

Актом Кабінету Міністрів України про ліквідацію міністерства визначається орган/органи виконавчої влади, яким передаються майнові права та обов'язки, функції та повноваження міністерства, що ліквідується.

7. Міністерство, щодо якого набрав чинності акт Кабінету Міністрів України про його припинення, продовжує здійснювати функції та повноваження у визначених сферах компетенції до завершення здійснення заходів з утворення центрального органу виконавчої влади, до якого переходять функції та повноваження міністерства, що припиняється, та можливості забезпечення здійснення ним цих функцій і повноважень, про що видається відповідний акт Кабінету Міністрів України.

8. Утворення, реорганізація та ліквідація міністерства здійснюються з урахуванням завдань та пріоритетів діяльності Кабінету Міністрів України, а також з урахуванням необхідності забезпечення здійснення повноважень органів виконавчої влади і недопущення їх дублювання.

9. Порядок здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією чи ліквідацією міністерства, визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 39. Основні функції та повноваження міністерства

1. Міністерство:

1) аналізує на основі дослідження всіх вірогідних джерел інформації стан справ у відповідних сферах з метою ідентифікації проблем та викликів;

2) визначає коло заінтересованих сторін, що є об'єктами впливу державної політики у відповідних сферах, з метою залучення їх до процесу формування державної політики, вивчає, узагальнює і враховує результати поведених з ними консультацій;

3) формує пропозиції щодо альтернативних шляхів розв'язання виявлених проблем та реагування на виклики, здійснює оцінку їх переваг та ризиків;

4) розробляє пропозиції щодо формування державної політики у відповідних сферах, готує проекти документів державної політики, аналітичні, інформаційні, довідкові та інші матеріали;

5) організовує та проводить інформування громадськості щодо засад державної політики у відповідних сферах, готує методичні рекомендації та надає необхідні роз'яснення;

6) здійснює аналіз нормативно-правових актів у відповідних сферах з метою виявлення прогалин та неузгодженостей, узагальнює практику застосування законодавства, розробляє пропозиції щодо його вдосконалення та готує відповідні проекти законодавчих актів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, актів міністерства;

7) проводить фінансово-економічні розрахунки щодо обсягу фінансових та матеріальних витрат, необхідних для забезпечення формування та реалізації державної політики у відповідних сферах, визначає джерела покриття можливих витрат доходів або додаткових видатків державного бюджету;

8) забезпечує узгодженість проектів документів державної політики та проектів актів законодавства, що ним розробляються, з цілями та пріоритетами, визначеними Програмою діяльності Кабінету Міністрів України, планами пріоритетних дій Уряду, іншими документами державної політики та стратегічного планування, зобов'язаннями України в рамках Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, іншими міжнародними зобов'язаннями України;

9) здійснює моніторинг та оцінювання результатів реалізації державної політики у відповідній сфері за визначеними показниками досягнення поставлених цілей, включаючи результати діяльності урядових органів, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через відповідного міністра, готує пропозиції щодо продовження, перегляду або коригування державної політики;

10) висловлює відповідно до компетенції позицію щодо проектів документів державної політики та актів законодавства, що готуються іншими міністерствами та подаються на розгляд Кабінету Міністрів України, а також щодо законопроектів, які подаються на розгляд Верховної Ради України суб'єктами права законодавчої ініціативи, готує зауваження і пропозиції до прийнятих Верховною Радою України законів, що надійшли на підпис Президентіві України;

11) бере участь у процесі стратегічного планування діяльності Кабінету Міністрів України, готує пропозиції до планів пріоритетних дій Уряду з питань, що належать до його компетенції;

12) здійснює координацію залучення, надання та використання міжнародної фінансової допомоги у відповідних сферах;

13) виконує інші функції і повноваження, визначені цим та іншими законами України.

Стаття 40. Система міністерства

1. До системи міністерства входять урядові органи, діяльність яких спрямовується і координується відповідним міністром, а також можуть входити підприємства, установи та організації, діяльність яких спрямована на забезпечення виконання міністерством своїх основних завдань та функцій.

2. Віднесення підприємств, установ та організацій до сфери управління міністерства здійснюється за рішенням Кабінету Міністрів України, якщо інше не передбачено законом.

Стаття 41. Накази міністерства

1. Міністерство у межах своїх повноважень, на основі і на виконання Конституції та законів України, актів Президента України та постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України видає накази нормативно-правового характеру, які підписує міністр.

2. Накази міністерства є обов'язковими для виконання урядовими органами, місцевими державними адміністраціями, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності та громадянами.

3. Накази міністерства підлягають державній реєстрації Міністерством юстиції України та включаються до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів.

4. Накази міністерства після включення до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів опублікуються державною мовою в офіційних друкованих виданнях та оприлюднюються на офіційному веб-сайті міністерства в порядку, передбаченому Законом України "Про доступ до публічної інформації".

5. Накази міністерства набирають чинності з дня офіційного опублікування, якщо інше не передбачено самими актами, але не раніше дня офіційного опублікування.

6. Накази міністерства можуть бути скасовані Кабінетом Міністрів України повністю чи в окремій частині. Скасування наказу міністерства Кабінетом Міністрів України має наслідком припинення вчинення будь-якими органами, особами дій, спрямованих на виконання скасованого наказу міністерства, здійснення повноважень, визначених цим наказом.

7. Накази міністерства або їх окремі частини можуть бути оскаржені фізичними та юридичними особами до адміністративного суду в порядку, встановленому законом.

Глава 2. Організація та порядок діяльності міністерства

Стаття 42. Міністр як керівник міністерства

1. Міністр як керівник міністерства:

1) здійснює керівництво діяльністю міністерства;

2) забезпечує виконання міністерством Конституції України, законів України, актів Президента України, міжнародних договорів України, Програми діяльності Кабінету Міністрів України та його актів;

3) визначає політику розвитку у сфері компетенції міністерства в межах загальної політики Кабінету Міністрів України;

4) визначає пріоритети роботи міністерства та шляхи виконання покладених на нього завдань, затверджує плани роботи міністерства, звіти про їх виконання;

5) затверджує положення (статути) підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління цього міністерства, призначає на посаду та звільняє з посади їх керівників, укладає та розриває з ними контракти, притягує таких керівників до дисциплінарної відповідальності, вносить подання щодо представлення в установленому порядку працівників зазначених установ, підприємств та організацій до відзначення державними нагородами;

6) представляє міністерство у публічно-правових відносинах з іншими органами, підприємствами, установами та організаціями в Україні та за її межами;

7) вносить подання Кабінету Міністрів України щодо призначення на посаду та звільнення з посади заступників міністра, порушує в установленому порядку питання щодо їх заохочення;

8) визначає обов'язки заступників міністра, а також розподіл повноважень міністра між ними, які вони здійснюють у разі тимчасової відсутності міністра;

9) відповідно до законодавства про державну службу порушує питання щодо присвоєння рангу державного службовця державному секретарю міністерства, а також щодо його заохочення чи притягнення до відповідальності;

10) скасовує повністю чи в окремі частині накази державного секретаря міністерства, видані ним з перевищенням повноважень, або які іншим чином суперечать Конституції України та законам України;

11) формує склад колегії міністерства і головує на її засіданнях;

12) скликає та проводить наради з питань, що належать до його компетенції;

13) дає обов'язкові для виконання державними службовцями та працівниками апарату міністерства доручення та контролює їх виконання;

14) приймає за поданням державного секретаря міністерства рішення про розподіл та використання бюджетних коштів, головним розпорядником яких є міністерство, розглядає та затверджує звіт державного секретаря міністерства про виконання таких рішень;

15) підписує накази міністерства;

16) видає накази організаційно-розпорядчого характеру;

17) здійснює інші повноваження відповідно до Конституції України, цього та інших законів України.

Стаття 43. Заступник міністра

1. Заступники міністра призначаються на посаду та звільняються з посади Кабінетом Міністрів України за поданням міністра. Подання про звільнення з посади заступника міністра може бути внесено на розгляд Кабінету Міністрів України також Прем'єр-міністром України.

Особа, яка призначається на посаду заступника міністра, повинна відповідати вимогам до членів Кабінету Міністрів України, передбаченим цим Законом.

2. У разі призначення нового міністра заступник міністра невідкладно подає йому заяву про свою відставку. Міністр приймає рішення щодо такої заяви не пізніше двомісячного строку.

3. Кількість посад заступників міністра в кожному міністерстві визначається Кабінетом Міністрів України за поданням відповідного міністра, але не може бути більшою, ніж три. Розподіл обов'язків між заступниками міністра здійснює міністр.

4. Заступник міністра згідно з визначеним розподілом обов'язків або за дорученням міністра:

1) бере участь у засіданнях Кабінету Міністрів України, урядових комітетів, нарадах під головуванням Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністрів України;

2) представляє питання міністерства на засіданнях Верховної Ради України та її органів, зокрема під час проведення «Години запитань до Уряду», заслуховування звітів Кабінету Міністрів України, представлення законопроектів, розробником яких є міністерство, а також бере участь у роботі комітетів Верховної Ради України під час супроводження законопроектів, розробником яких є міністерство, а також законопроектів, ініційованих іншими суб'єктами права законодавчої ініціативи;

3) представляє міністерство у відносинах із соціальними партнерами, неурядовими організаціями та іншими заінтересованими сторонами;

4) представляє міністерство на міжвідомчих нарадах та інших заходах;

5) представляє міністерство у відносинах з органами Європейського Союзу та Ради Європи, іншими міжнародними організаціями, а також під час зустрічей із представниками відповідних міністерств інших країн;

6) у разі здійснення координації окремих напрямів роботи міністерства спрямовує діяльність відповідних структурних підрозділів апарату міністерства, дає з цією метою обов'язкові для виконання доручення;

7) виконує повноваження міністра у період його тимчасової відсутності;

8) здійснює інші визначені законами повноваження.

5. Заступник міністра, виконуючи повноваження міністра, посада якого вакантна, має право вносити на розгляд Кабінету Міністрів України проекти урядових документів, підготовлені міністерством.

6. Повноваження заступника міністра припиняються у разі:

1) відставки у зв'язку з призначенням нового міністра;

2) відставки з політичних мотивів чи звільнення з посади за власним бажанням;

3) відставки у зв'язку з неможливістю виконання повноважень за станом здоров'я;

4) звільнення з посади за рішенням Кабінету Міністрів України за поданням міністра чи Прем'єр-міністра України.

7. Заступник міністра, відставку якого прийнято, за дорученням міністра та власною згодою може продовжувати виконувати свої повноваження до призначення нового заступника міністра.

8. Посади заступника міністра належать до державних політичних посад. На них не поширюється законодавство про державну службу та про працю, і поширюються вимоги та обмеження, встановлені Законом України «Про запобігання корупції», а також вимоги та обмеження щодо сумісництва, встановлені для членів Кабінету Міністрів України.

9. Заробітна плата заступника міністра складається з посадового окладу, який становить 40 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року.

10. Заступник міністра має право на щорічну оплачувану відпустку тривалістю тридцять календарних днів.

Стаття 44. Державний секретар міністерства

1. Державний секретар міністерства є вищою посадовою особою з числа державних службовців міністерства та керує апаратом міністерства. Державний секретар підзвітний та підконтрольний міністрові.

2. Основними завданнями державного секретаря міністерства є забезпечення діяльності міністерства, стабільності та наступності у його роботі, організація поточної роботи, пов'язаної із здійсненням повноважень міністерства.

3. Державний секретар міністерства призначається на посаду Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України відповідно до пропозиції міністра строком на п'ять років з правом повторного призначення. Відбір кандидатур на посаду державного секретаря міністерства здійснюється за результатами конкурсу, що проводиться відповідно до законодавства про державну службу з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Комісія з питань вищого корпусу державної служби за результатами складання загального рейтингу кандидатів визначає кандидатури на зайняття вакантної посади державного секретаря міністерства загальною кількістю не більше трьох осіб та вносить відповідні пропозиції на розгляд міністру.

Міністр розглядає пропозиції Комісії з питань вищого корпусу державної служби та приймає рішення щодо однієї кандидатури для подання Прем'єр-міністрові України.

Кабінет Міністрів України приймає рішення про призначення на посаду кандидата, поданого Прем'єр-міністром України, або про відмову в призначенні такого кандидата. У разі прийняття рішення про відмову в призначенні на посаду міністр пропонує іншу кандидатуру із запропонованих Комісією з питань вищого корпусу державної служби для подання Прем'єр-міністрові України.

У разі коли особа відмовилася від призначення на посаду державного секретаря міністерства або посада державного секретаря міністерства стане достроково вакантною, проводиться повторний конкурс.

4. Державний секретар міністерства звільняється з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України відповідно до пропозиції міністра з урахуванням вимог Закону України «Про державну службу».

Проект рішення Кабінету Міністрів України щодо дострокового звільнення державного секретаря міністерства за ініціативою суб'єкта призначення повинен бути погоджений Комісією з питань вищого корпусу державної служби.

Припинення повноважень Кабінету Міністрів України, зміни в його складі не можуть бути підставою для звільнення з посади державного секретаря міністерства.

5. Державний секретар міністерства не може бути членом політичної партії. Державний секретар міністерства не може публічно демонструвати свої політичні погляди та керуватись ними при виконанні службових обов'язків.

6. Державний секретар міністерства відповідно до покладених на нього завдань:

- 1) організовує роботу апарату міністерства;
- 2) забезпечує підготовку пропозицій щодо виконання завдань міністерства та подає їх на розгляд міністру;
- 3) вносить міністрові у разі потреби пропозиції щодо удосконалення системи міністерства та структури його апарату;

4) організовує та контролює виконання апаратом міністерства Конституції та законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, наказів міністерства, наказів та доручень міністра, звітує про ефективність і своєчасність їх виконання;

5) забезпечує дотримання вимог до якості проектів актів законодавства, документів державної політики та стратегічного планування, які розробляються міністерством та вносяться на розгляд Кабінету Міністрів України;

6) готує та подає міністру для затвердження плани роботи міністерства, звітує про їх виконання;

7) забезпечує здійснення моніторингу виконання міністерством та урядовими органами, діяльність яких спрямовується та координується через відповідного міністра, плану пріоритетних дій Уряду, інших документів державної політики та стратегічного планування;

8) взаємодіє із заступниками міністра, у разі здійснення ними спрямування діяльності окремих структурних підрозділів апарату міністерства, з питань ефективного та своєчасного виконання такими підрозділами встановлених завдань та наданих доручень;

9) затверджує положення про структурні підрозділи апарату міністерства, посадові інструкції їх керівників, здійснює інші повноваження керівника державної служби відповідно до Закону України «Про державну службу»;

10) з питань, що належать до його компетенції відповідно до закону або за дорученням міністра представляє міністерство на міжвідомчих нарадах та інших заходах; бере участь у заходах, що здійснюються міністерством у сфері міжнародних відносин та в забезпеченні виконання зобов'язань, узятих за міжнародними договорами України;

11) проводить наради з керівниками структурних підрозділів, іншими державними службовцями та працівниками апарату міністерства з питань організації виконання міністерством та урядовими органами, діяльність яких спрямовується та координується через відповідного міністра, встановлених завдань;

12) здійснює в межах своєї компетенції або за дорученням міністра керівництво консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами, що утворюються міністерством;

13) інформує міністра про виконання поточної роботи у міністерстві та стан виконання завдань, покладених на міністерство, а також про вжиття заходів з усунення виявлених недоліків;

14) забезпечує реалізацію державної політики стосовно державної таємниці, контроль за її збереженням в апараті міністерства;

15) у межах своїх повноважень запитує та одержує в установленому порядку від державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, установ, підприємств, організацій в Україні та за її межами безоплатно інформацію, документи і матеріали, а від органів державної статистики - статистичну інформацію, необхідну для виконання покладених на міністерство завдань;

16) за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної бюджетної політики, затверджує штатний розпис та кошторис міністерства;

17) здійснює заходи щодо мобілізаційної підготовки в межах повноважень, передбачених законом;

18) представляє міністерство як юридичну особу в цивільно-правових відносинах, здійснює функції з управління майном, закріпленим за міністерством;

19) у межах повноважень, передбачених законом, дає обов'язкові для виконання державними службовцями та працівникам міністерства доручення;

20) з питань, що належать до його повноважень, видає накази організаційно-розпорядчого характеру та контролює їх виконання;

21) подає міністрові пропозиції щодо розподілу бюджетних коштів, головним розпорядником яких є міністерство, забезпечує та контролює виконання рішень міністра щодо розподілу цих коштів та звітує перед міністром з цього питання;

22) здійснює інші функції відповідно до закону.

7. На час відсутності державного секретаря міністерства чи неможливості здійснення ним своїх повноважень його обов'язки виконує керівник секретаріату міністерства.

Стаття 45. Апарат міністерства

1. Апарат міністерства – організаційно поєднана сукупність структурних підрозділів та посад, що забезпечують виконання покладених на міністерство завдань.

2. Апарат міністерства очолює державний секретар міністерства.

3. Апарат міністерства складається із директоратів та секретаріату.

У структурі апарату міністерства у випадках, визначених Кабінетом Міністрів України, можуть утворюватися також інші самостійні структурні підрозділи.

Вимоги до формування структури апарату міністерства визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Структура апарату міністерства затверджується міністром за поданням державного секретаря міністерства.

5. Державні службовці апарату міністерства призначаються на посаду та звільняються з посади державним секретарем міністерства в порядку, передбаченому законодавством про державну службу .

Працівники апарату міністерства приймаються на роботу та звільняються з роботи державним секретарем міністерства в порядку, передбаченому законодавством про працю.

6. Звільнення міністра, заступників міністра, державного секретаря міністерства не можуть бути підставами для звільнення державних службовців та працівників апарату міністерства

Стаття 46. Директорати міністерства

1. Директорати є самостійними структурними підрозділами міністерства, завданням яких є забезпечення формування державної політики в одній або кількох сферах компетенції міністерства, координація та моніторинг її реалізації.

2. За рішенням Кабінету Міністрів України в структурі апарату міністерств можуть утворюватися типові директорати для виконання завдань, пов'язаних із стратегічним плануванням діяльності міністерства.

Стаття 47. Секретаріат міністерства

1. Секретаріат міністерства є самостійним структурним підрозділом апарату міністерства, який здійснює організаційне, правове, матеріально-технічне та інше забезпечення діяльності міністерства.

2. Секретаріат міністерства очолює керівник секретаріату.

3. За рішенням Кабінету Міністрів України окремі функції секретаріату міністерства можуть бути передані Секретаріату Кабінету Міністрів України чи на аутсорсинг для централізованого їх виконання щодо усіх міністерств.

Стаття 48. Колегія міністерства

1. Колегія міністерства є постійним консультативно-дорадчим органом міністерства, завданнями якого є підготовка рекомендацій щодо формування державної політики у відповідній сфері, інформаційне та аналітичне сприяння у визначенні пріоритетних напрямів діяльності міністерства, обговорення проектів рішень підготовлених міністерством, прогнозування результатів його діяльності, виконання інших завдань, пов'язаних з підвищенням ефективності діяльності міністерства.

2. До складу колегії входять міністр (голова колегії), заступники міністра, державний секретар міністерства та за згодою - представники органів професійного самоврядування, інших асоціацій та організацій, які здійснюють свою професійну діяльність у сфері компетенції міністерства, відповідні фахівці з наукових установ і закладів освіти, громадських об'єднань, а також можуть включатися керівники урядових органів у системі міністерства, представники інших державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, інші особи.

Персональний склад колегії міністерства затверджується міністром протягом трьох місяців після набуття повноважень міністра.

Органи професійного самоврядування, інші асоціації та організації, наукові установи і заклади освіти, громадські об'єднання подають пропозиції щодо персонального складу колегії міністерства.

3. Засідання колегії міністерства проводяться за потребою, але не рідше одного разу на три місяці.

4. Типове положення про колегію міністерства затверджується Кабінетом Міністрів України.

5. На засіданнях колегії:

1) обговорюються рекомендації з питань формування та реалізації державної політики у відповідних сферах;

2) обговорюються проекти документів державної політики, нормативно-правових актів, що мають важливе суспільне значення, інших важливих документів;

3) проводяться наукові та фахові консультації з питань діяльності міністерства;

4) розглядаються інші питання за пропозицією членів колегії.

6. Рішення колегії оформлюються протоколом, який підписується головуєчим на засіданні.

7. У разі необхідності рішення колегії реалізуються шляхом видання відповідного наказу міністерства чи наказу міністра.

Стаття 49. Тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи міністерства

1. Міністр може утворювати тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи міністерства у формі комісій, рад тощо для розгляду та опрацювання наукових, аналітичних, експертних рекомендацій, проведення фахових консультацій з питань діяльності міністерства, розробки окремих проектів рішень.

2. Державний секретар міністерства може утворювати робочі групи для підготовки проектів нормативно-правових актів та інших документів.

3. До роботи в консультативних, дорадчих та інших допоміжних органах міністерства, робочих групах, крім державних службовців і працівників міністерства, урядових органів, підприємств, установ та організацій, що входять до системи міністерства, можуть залучатися в установленому порядку представники інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування, наукових установ, закладів освіти, об'єднань громадян.

РОЗДІЛ IV. УРЯДОВІ ОРГАНИ

Глава 1. Статус та компетенція урядових органів

Стаття 50. Статус урядового органу

1. Урядовий орган є центральним органом виконавчої влади, який утворюється в системі міністерства для виконання визначених законом функцій та повноважень з реалізації державної політики.

2. Діяльність урядового органу спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідного міністра.

3. Урядовий орган відповідальний перед Кабінетом Міністрів України, підконтрольний і підзвітний міністру, який здійснює спрямування та координацію його діяльності.

4. Урядовий орган є юридичною особою публічного права та діє відповідно до положення про нього, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

5. Урядовий орган має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, власні бланки, рахунки в органах Державної казначейської служби України. Зразки печаток, бланків і табличок (вивісок) урядового органу затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 51. Завдання урядового органу

1. Завданням урядового органу є виконання визначених законом функцій та повноважень з надання адміністративних послуг, здійснення державного нагляду (контролю), управління об'єктами державної власності, інших функцій та повноважень з реалізації державної політики.

2. Відповідно до свого основного завдання урядовий орган утворюється як:

1) служба – для забезпечення надання адміністративних послуг;

2) інспекція – для здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням законодавства юридичними та фізичними особами, а в окремих сферах - державними органами та органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами;

3) агентство – для управління об'єктами державної власності у відповідній сфері;

4) урядовий орган з іншою назвою – для виконання інших визначених законом функцій та повноважень з реалізації державної політики.

3. Не допускається поєднання в компетенції урядового органу повноважень з надання адміністративних послуг та здійснення державного нагляду (контролю) в одній сфері, крім випадків, передбачених законом.

4. Завдання, функції, підпорядкованість, порядок звітності, наявність територіальних органів урядового органу та інші питання його діяльності визначаються в положенні про урядовий орган.

Стаття 52. Утворення та припинення урядового органу

1. Урядовий орган утворюється та припиняється Кабінетом Міністрів України за пропозицією члена Кабінету Міністрів України відповідно до його компетенції з урахуванням необхідності стабільної реалізації законів, недопущення дублювання повноважень і запобігання конфліктам інтересів.

2. Урядовий орган утворюється шляхом утворення нового органу влади або в результаті реорганізації (злиття, поділу, перетворення) одного чи кількох центральних органів виконавчої влади.

3. Пропозиція про утворення урядового органу повинна містити, зокрема обґрунтування необхідності його утворення, сферу компетенції, граничну чисельність державних службовців та працівників, а також розрахунок розміру асигнувань на утримання такого органу.

4. Кабінет Міністрів України, приймаючи рішення про утворення урядового органу, одночасно затверджує положення про нього.

5. Урядовий орган набуває статусу юридичної особи публічного права з дати внесення до Реєстру центральних органів виконавчої влади (*варіант: Реєстр юридичних осіб публічного права*).

Забезпечення здійснення заходів щодо державної реєстрації урядового органу як юридичної особи публічного права покладається на керівника урядового органу.

6. Про початок діяльності урядового органу Кабінет Міністрів України видає розпорядження.

7. Урядовий орган припиняється шляхом реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації.

8. Актом Кабінету Міністрів України про ліквідацію урядового органу визначається орган виконавчої влади, якому передаються повноваження та функції центрального органу виконавчої влади, що ліквідується.

9. Урядовий орган, щодо якого набрав чинності акт Кабінету Міністрів України про його припинення, продовжує здійснювати функції та повноваження визначені законом до завершення здійснення заходів з утворення урядового органу, до якого переходять функції та повноваження урядового органу, що припиняється, про що видається відповідний акт Кабінету Міністрів України.

10. Порядок здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією чи ліквідацією урядового органу, визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 53. Акти урядового органу

1. Урядовий орган у межах своїх повноважень, на основі і на виконання Конституції та законів України, актів Президента України та постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України та наказів міністерств видає накази організаційно-розпорядчого характеру, організовує та контролює їх виконання.

2. Накази урядового органу підлягають оприлюдненню на офіційному веб-сайті урядового органу відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації" за винятком положень з обмеженим доступом.

3. Накази урядового органу можуть бути скасовані Кабінетом Міністрів України повністю чи в окремій частині.

4. Посадові особи урядового органу за результатами розгляду індивідуальних справ фізичних та юридичних осіб вчиняють адміністративні акти.

5. Адміністративний акт посадової особи урядового органу може бути оскаржений до керівника урядового органу.

6. Адміністративний акт керівника урядового органу може бути оскаржений до міністра, який здійснює спрямування та координацію діяльності урядового органу.

7. Накази та адміністративні акти урядових органів або їх окремі положення можуть бути оскаржені фізичними та юридичними особами до адміністративного суду у порядку, встановленому законом.

Глава 2. Організація та діяльність урядового органу

Стаття 54. Керівник урядового органу

1. Керівник урядового органу призначається на посаду Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України відповідно до пропозиції міністра строком на п'ять років з правом повторного призначення.

Відбір кандидатур на посаду керівника урядового органу здійснюється у порядку, передбаченому частиною третьою статті 44 цього Закону для зайняття посади державного секретаря міністерства.

2. Керівник урядового органу звільняється з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України відповідно до пропозиції міністра з урахуванням вимог Закону України «Про державну службу». Проект рішення Кабінету Міністрів України щодо дострокового звільнення керівника урядового органу повинен бути погоджений Комісією з питань вищого корпусу державної служби.

3. Керівник урядового органу є державним службовцем, на якого не поширюється дія законодавства про працю.

4. Керівник урядового органу:

1) очолює урядовий орган, здійснює керівництво його діяльністю та несе відповідальність за виконання урядовим органом покладених на нього повноважень;

2) у межах компетенції організовує та контролює виконання урядовим органом та його територіальними органами Конституції та законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, наказів міністерства, доручень міністра, який спрямовує та координує діяльність урядового органу;

3) вносить на розгляд міністра, який спрямовує та координує діяльність урядового органу, пропозиції щодо покращення стану правового регулювання у сфері компетенції даного органу, а також на запит міністерства - позицію щодо проектів нормативно-правових актів чи документів державної політики;

4) подає на затвердження міністрові, який спрямовує та координує діяльність урядового органу, плани роботи урядового органу;

5) затверджує структуру апарату урядового органу;

6) забезпечує дотримання встановленого міністром, який спрямовує та координує діяльність урядового органу, порядку обміну інформацією між міністерством і урядовим органом та вчасність її подання;

7) звітує перед міністром про виконання планів роботи урядового органу та покладених на нього завдань, про усунення порушень і недоліків, виявлених під час проведення перевірок діяльності

урядового органу, його територіальних органів, а також про притягнення до відповідальності посадових осіб, винних у допущених порушеннях;

8) розподіляє обов'язки між своїми заступниками;

9) затверджує положення про самостійні структурні підрозділи апарату урядового органу;

10) здійснює повноваження керівника державної служби в урядовому органі відповідно до Закону України «Про державну службу»;

11) за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної бюджетної політики, затверджує штатний розпис та кошторис апарату урядового органу;

12) приймає в установленому порядку рішення про розподіл бюджетних коштів, розпорядником яких є урядовий орган;

13) забезпечує реалізацію державної політики стосовно державної таємниці, контроль за її збереженням в апараті урядового органу;

14) за погодженням з міністром, який спрямовує та координує діяльність урядового органу, утворює в межах граничної чисельності державних службовців та працівників урядового органу і коштів, передбачених на утримання урядового органу, реорганізовує та ліквідує, територіальні органи урядового органу;

15) призначає на посади та звільняє з посад керівників та заступників керівників територіальних органів урядового органу у порядку, визначеному законодавством про державну службу ;

16) скасовує повністю чи в окремі частині акти територіальних органів урядового органу виконавчої влади;

17) представляє в установленому порядку урядовий орган у відносинах з іншими державними органами, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями в Україні та за її межами;

18) підписує накази урядового органу;

19) у межах повноважень дає обов'язкові для виконання державними службовцями і працівниками апарату урядового органу та його територіальних органів доручення;

20) утворює комісії, робочі та експертні групи;

21) здійснює інші повноваження відповідно до цього та інших законів України.

Стаття 55. Заступник керівника урядового органу

1. Керівник урядового органу може мати не більше двох заступників, які призначаються на посаду та звільняються з посади Кабінетом Міністрів України за поданням міністра, який спрямовує та координує діяльність урядового органу, відповідно до порядку, визначеного законодавством про державну службу . Пропозиції щодо призначення на посаду та звільнення з посади заступника керівника урядового органу вносить міністрові керівник урядового органу.

2. Заступник керівника урядового органу є державним службовцем, на якого не поширюється дія законодавства про працю.

3. Заступник керівника урядового органу здійснює повноваження відповідно до затвердженого керівником урядового органу розподілу обов'язків, якщо інше не передбачено законом.

4. У разі відсутності керівника урядового органу чи неможливості здійснювати ним свої повноваження з інших причин його обов'язки виконує один із заступників відповідно до встановленого керівником урядового органу розподілу обов'язків.

Стаття 56. Спрямування та координація діяльності урядового органу

1. Діяльність урядового органу спрямовується і координується відповідним міністром.

2. Міністр, який спрямовує та координує діяльність урядового органу:

1) вносить Кабінетові Міністрів України пропозиції щодо утворення, реорганізації та ліквідації урядового органу;

2) забезпечує формування державної політики та належне правове регулювання в сфері діяльності урядового органу;

3) визначає пріоритетні напрями роботи урядового органу, затверджує плани його роботи;

4) контролює виконання кошторису урядового органу;

5) контролює виконання урядовим органом законодавства, а також якість та ефективність його роботи, приймає рішення щодо проведення перевірки діяльності урядового органу та його територіальних органів;

6) видає обов'язкові для виконання урядовим органом накази та доручення з питань, що належать до сфери діяльності такого органу;

6) погоджує пропозиції керівника урядового органу щодо утворення, реорганізації та ліквідації його територіальних органів;

7) отримує будь-яку інформацію про діяльність урядового органу, визначає порядок обміну інформацією між міністерством та урядовим органом, обсяг і періодичність її подання;

9) заслуховує звіти керівника урядового органу про виконання покладених на урядовий орган завдань та планів роботи, оцінює роботу урядового органу та його керівника;

10) порушує перед Кабінетом Міністрів України питання щодо скасування актів урядового органу повністю чи в окремій частині;

11) порушує перед Кабінетом Міністрів України питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності керівника урядового органу та його заступників, ініціює питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності керівників структурних підрозділів апарату урядового органу, його територіальних органів та їх заступників, а також керівників підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління.

3. Міністр, який спрямовує та координує діяльність урядового органу, та посадові особи міністерства не мають права втручатися в організацію поточної діяльності урядового органу щодо виконання покладених на нього законом повноважень.

4. Міністр, який спрямовує та координує діяльність урядового органу, несе політичну відповідальність за результати діяльності такого органу.

Стаття 57. Апарат урядового органу

1. Апарат урядового органу - організаційно поєднана сукупність структурних підрозділів та посад, що забезпечують виконання визначених законом функцій і повноважень урядового органу.

2. Структуру апарату урядового органу затверджує керівник урядового органу. Вимоги до формування структури апарату урядового органу визначаються Кабінетом Міністрів України.

3. Державні службовці апарату урядового органу призначаються на посади та звільняються з посад в порядку, передбаченому законодавством про державну службу. Працівники апарату урядового органу приймаються на роботу та звільняються з роботи в порядку, передбаченому законодавством про працю.

4. Звільнення з посади керівника урядового органу не може бути підставою для звільнення державних службовців та працівників апарату урядового органу.

Стаття 58. Територіальні органи урядового органу

1. Територіальні органи урядового органу утворюються як структурні підрозділи апарату урядового органу в межах граничної чисельності державних службовців та працівників урядового органу і коштів, передбачених на його утримання, керівником урядового органу за погодженням з міністром, який спрямовує та координує діяльність урядового органу.

Територіальні органи урядового органу утворюються у випадках, коли їх створення передбачено положенням про урядовий орган.

2. Територіальні органи урядового органу можуть утворюватися в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, а також в інших адміністративно-територіальних одиницях відповідно до положення про урядовий орган.

3. Територіальні органи урядового органу діють на підставі положень, що затверджуються керівником урядового органу. Типове положення про територіальні органи урядового органу затверджується Кабінетом Міністрів України.

4. Керівники та заступники керівників територіальних органів урядового органу призначаються на посади та звільняються з посад керівником урядового органу відповідно до законодавства про державну службу .

Стаття 59. Консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи урядового органу

1. Для проведення фахових консультацій з основних питань діяльності урядового органу та здійснення громадського моніторингу його діяльності можуть утворюватися постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи.

2. Рішення про утворення чи ліквідацію консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів приймає керівник центрального органу виконавчої влади.

3. Кількісний та персональний склад консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і положення про них затверджує керівник урядового органу.

4. Рішення постійних або тимчасових консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів урядового органу оформляється протоколом. У разі необхідності рішення таких органів реалізуються шляхом видання керівником урядового органу відповідного наказу або внесення відповідних пропозицій міністрові, який спрямовує та координує діяльність урядового органу.

**РОЗДІЛ V. ВІДНОСИНИ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ТА
ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ З ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ УКРАЇНИ,
ПРЕЗИДЕНТОМ УКРАЇНИ, ІНШИМИ ДЕРЖАВНИМИ ОРГАНАМИ,
ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ, ПІДПРИЄМСТВАМИ,
УСТАНОВАМИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМИ**

Глава 1. Відносини з Верховною Радою України та її органами

Стаття 60. Здійснення Кабінетом Міністрів України права законодавчої ініціативи

1. Кабінет Міністрів України, керуючись правом законодавчої ініціативи, вносить проекти законів на розгляд Верховної Ради України відповідно до вимог Регламенту Верховної Ради України.

2. Для представлення у Верховній Раді України внесеного Кабінетом Міністрів України проекту закону Прем'єр-міністр України визначає члена Кабінету Міністрів України. У разі неможливості визначеним членом Кабінету Міністрів України представляти проект закону у Верховній Раді України за згодою Прем'єр-міністра України його може представляти заступник міністра або визначений Прем'єр-міністром України інший член Кабінету Міністрів України, про що Верховна Рада України повідомляється письмово. Член Кабінету Міністрів України чи заступник міністра представляють у Верховній Раді України Кабінет Міністрів України.

3. Кабінет Міністрів України має право відкликати внесений ним на розгляд Верховної Ради України проект закону в порядку, визначеному Регламентом Верховної Ради України.

4. Новосформований Кабінет Міністрів України має право відкликати проекти законів, внесені на розгляд Верховної Ради України Кабінетом Міністрів України, повноваження якого припинені, якщо вони не були прийняті за основу у першому читанні.

Стаття 61. Повноваження Кабінету Міністрів України при розгляді питань Верховною Радою України

1. Члени Кабінету Міністрів України подають висновки до проектів законів з питань, що належать до їх компетенції. Такі висновки доводяться до відома всіх членів Кабінету Міністрів України та надсилаються комітету Верховної Ради України, визначеному головним з опрацювання відповідного проекту закону. У разі наявності розбіжностей у позиціях членів Кабінету Міністрів України щодо законопроекту, висновок щодо такого законопроекту схвалює Кабінет Міністрів України.

2. Кабінет Міністрів України забезпечує проведення експертизи внесених на розгляд Верховної Ради України іншими суб'єктами права законодавчої ініціативи проектів законів, які надіслані Верховною Радою України.

3. Кабінет Міністрів України за зверненням відповідного комітету Верховної Ради України або з власної ініціативи подає Верховній Раді України висновки щодо повноти економічного обґрунтування та фінансового забезпечення законодавчих пропозицій і проектів законів, реалізація яких потребує матеріальних та інших витрат за рахунок державного чи місцевих бюджетів.

4. Прем'єр-міністр України, інші члени Кабінету Міністрів України, заступники міністрів мають право бути присутніми на засіданнях Верховної Ради України і виступати з питань, що обговорюються, в порядку визначеному Регламентом Верховної Ради України.

5. У разі якщо на засіданні Верховної Ради України народні депутати України порушують питання, що стосуються діяльності Кабінету Міністрів України або окремих центральних органів виконавчої влади, Прем'єр-міністр України та інші члени Кабінету Міністрів України мають право на виступ чи репліку.

6. Члени Кабінету Міністрів України, посадові особи міністерств, урядових органів, Секретаріату Кабінету Міністрів України мають право брати участь у засіданнях комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України з розгляду питань, що стосуються повноважень Кабінету Міністрів України чи відповідних міністерств та урядових органів.

Стаття 62. Повноваження Кабінету Міністрів України щодо розроблення і виконання Державного бюджету України

1. Кабінет Міністрів України не пізніше 1 червня року, що передує плановому, розглядає та схвалює Бюджетну декларацію і у триденний строк подає її разом з фінансово-економічним обґрунтуванням до Верховної Ради України для розгляду за спеціальною процедурою, визначеною Регламентом Верховної Ради України.

2. Кабінет Міністрів України складає проект закону про Державний бюджет України, який ґрунтується на Бюджетній декларації з урахуванням рекомендацій Верховної Ради України щодо бюджетної політики, та подає його Верховній Раді України і Президенту України не пізніше 15 вересня року, що передує плановому. Розгляд і затвердження Державного бюджету України відбувається у Верховній Раді України за спеціальною процедурою, визначеною Регламентом Верховної Ради України.

3. Кабінет Міністрів України забезпечує виконання Державного бюджету України. Річний звіт про виконання закону про Державний бюджет України подається Кабінетом Міністрів України Верховній Раді України, Президенту України та Рахунковій палаті не пізніше 1 квітня року, наступного за звітним. Розгляд у Верховній Раді України річного звіту про виконання закону про Державний бюджет України здійснюється за спеціальною процедурою, визначеною Регламентом Верховної Ради України.

Стаття 63. Повноваження Кабінету Міністрів України з розроблення і виконання загальнодержавних програм

1. Кабінет Міністрів України розробляє і вносить на розгляд Верховної Ради України проекти загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку, охорони довкілля та з інших питань.

2. Кабінет Міністрів України одночасно із звітом про виконання Державного бюджету України за минулий рік подає Верховній Раді України звіти про хід виконання загальнодержавних програм. Заключний звіт про виконання загальнодержавної програми Кабінет Міністрів України подає Верховній Раді України не пізніше ніж через три місяці після завершення строку її виконання.

Стаття 64. Відносини з Рахунковою палатою

1. Кабінет Міністрів України, міністерства та урядові органи на запит Рахункової палати надають статистичну, фінансову, бухгалтерську та іншу інформацію, необхідну для виконання нею завдань, функцій та повноважень, установлених Конституцією та законами України.

2. Кабінет Міністрів України, міністерства та урядові органи одержують від Рахункової палати відомості про результати перевірок, ревізій та обстежень, а також пропозиції щодо притягнення до передбаченої законом відповідальності осіб, винних у порушенні вимог законодавства, нецільовому та неефективному використанні коштів, заподіянні матеріальної шкоди державі, розглядають такі відомості та пропозиції, вживають у межах своєї компетенції відповідних заходів та інформують про них Рахункову палату.

Стаття 65. Відносини з Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини

1. Діяльність Кабінету Міністрів України, міністерств та урядових органів, пов'язана з додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина, перебуває під парламентським контролем, що здійснюється Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини.

2. Кабінет Міністрів України, міністерства та урядові органи в межах, установлених законом, забезпечують Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини доступ до актів та інших документів Кабінету Міністрів України, міністерств та урядових органів, підвідомчих їм підприємств, установ та організацій, сприяють йому в здійсненні визначених законом повноважень.

3. Кабінет Міністрів України, міністерства та урядові органи за наявності підстав, викладених у зверненні Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, вживають у межах своєї компетенції відповідних заходів щодо усунення порушень прав людини та інформують про це Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Стаття 66. Розгляд звернень і запитів народних депутатів України

1. Кабінет Міністрів України або члени Кабінету Міністрів України, яким надійшли звернення чи запит народного депутата України, зобов'язані надати відповідь у встановленому законом порядку.

2. Відповідь на звернення чи запит народного депутата України, направлені Кабінету Міністрів України, підписує Прем'єр-міністр України або особа, яка тимчасово виконує його повноваження. Відповідь на звернення чи запит народного депутата України, направлені членам Кабінету Міністрів України, підписує виключно член Кабінету Міністрів України, якому це звернення чи запит адресовано, або особа, яка тимчасово виконує його повноваження.

3. У разі обговорення відповіді на запит народного депутата України на пленарному засіданні Верховної Ради України на засідання запрошуються члени Кабінету Міністрів України, яким адресовано запит.

4. Прем'єр-міністр України, інші члени Кабінету Міністрів України невідкладно приймають народних депутатів України з питань їх депутатської діяльності відповідно до встановленого законом порядку.

Стаття 67. Розгляд звернень комітетів і тимчасових комісій Верховної Ради України

1. Кабінет Міністрів України організовує розгляд звернень комітетів, Спеціальної контрольної комісії з питань приватизації, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України з питань його діяльності.

2. Відповідь на звернення, зазначені в частині першій цієї статті, підписує Прем'єр-міністр України або інший член Кабінету Міністрів України, якому адресовано звернення.

Стаття 68. Інформування Верховної Ради України про роботу Кабінету Міністрів України

1. У дні проведення пленарних засідань Верховної Ради України щотижня відводиться час для запитань членам Кабінету Міністрів України (далі - "Година запитань до Уряду").

2. У «Годині запитань до Уряду», що проводиться у Верховній Раді України, бере участь Кабінет Міністрів України в повному складі, крім тих його членів, які не можуть бути присутніми з поважних причин.

3. Під час проведення «Години запитань до Уряду» члени Кабінету Міністрів України відповідають на запитання народних депутатів України, представників комітетів Верховної Ради України, Спеціальної контрольної комісії з питань приватизації, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України, представників депутатських фракцій. Народні депутати України, депутатські фракції можуть попередньо надсилати свої запитання до членів Кабінету Міністрів України.

4. Під час проведення "Години запитань до Уряду" порушуються лише питання, що належать до компетенції Кабінету Міністрів України, центральних та місцевих органів виконавчої влади.

5. Член Кабінету Міністрів України відповідає на запитання в межах своєї компетенції. У разі потреби його відповіді можуть бути доповнені іншими членами Кабінету Міністрів України.

6. «Година запитань до Уряду» транслюється у прямому ефірі одним із загальнонаціональних каналів телебачення і радіомовлення.

Глава 2. Відносини з Президентом України та його допоміжними органами і службами

Стаття 69. Загальні питання відносин з Президентом України

1. Кабінет Міністрів України відповідальний перед Президентом України. Президент України має право внести Верховній Раді України пропозицію щодо розгляду питання про відповідальність Кабінету Міністрів України з урахуванням обмежень, визначених частиною другою статті 87 Конституції України.

2. Кабінет Міністрів України забезпечує виконання актів Президента України, сприяє здійсненню главою держави повноважень як гаранта державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання прав і свобод людини і громадянина, забезпечення державної незалежності, національної безпеки, оборони і правонаступництва держави, з питань здійснення керівництва зовнішньополітичною діяльністю держави, а також здійснення інших повноважень, визначених Конституцією України.

3. Кабінет Міністрів України відповідає на звернення Президента України та постійно інформує його про свою діяльність, найважливіші рішення та дії, які передбачається прийняти чи здійснити у сфері забезпечення державного суверенітету і самостійності України, здійснення внутрішньої та зовнішньої політики держави, виконання актів Президента України, проводить у разі потреби попередні консультації з Президентом України.

4. У засіданнях Кабінету Міністрів України може брати участь Президент України або уповноважений ним представник з правом дорадчого голосу. Повноваження такого представника визначаються Президентом України.

Стаття 70. Скріплення актів Президента України підписами Прем'єр-міністра та міністра України

1. Акти Президента України, видані в межах повноважень, визначених пунктом 5 частини першої статті 106 Конституції України, у встановленому законом порядку скріплюються підписами Прем'єр-міністра України і Міністра закордонних справ України.

Акти Президента України, видані в межах повноважень, визначених пунктами 18 та 21 частини першої статті 106 Конституції України, скріплюються підписами Прем'єр-міністра України і міністра, відповідального за акт та його виконання, який визначається Прем'єр-міністром України.

2. Акт Президента України, що має бути скріплений підписами Прем'єр-міністра України та міністра, відповідального за акт та його виконання, після надходження до Секретаріату Кабінету Міністрів України невідкладно надсилається відповідному міністрові.

Міністр, відповідальний за акт Президента України та його виконання, не пізніше наступного робочого дня з дня отримання такого акта скріплює його своїм підписом і повертає до Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Прем'єр-міністр України не пізніше наступного робочого дня з дня отримання акта Президента України, скріпленого підписом міністра, відповідального за акт та його виконання, скріплює такий акт своїм підписом і надсилає його Президентові України.

3. Скріплення акта Президента України здійснюється шляхом вчинення підписів Прем'єр-міністром України і міністром, відповідальним за акт та його виконання, на підписаному Президентом України аркуші оригінального примірника такого акта.

4. Загальна тривалість процедури скріплення акта Президента України підписами Прем'єр-міністра України і міністра, відповідального за акт та його виконання, не може перевищувати трьох робочих днів з моменту надходження такого акта до Секретаріату Кабінету Міністрів України.

5. У разі якщо Прем'єр-міністр України, міністр, відповідальний за акт та його виконання, вважають неможливим скріплення підписами акта Президента України, вони повертають такий акт із викладенням у супровідному листі мотивів своїх рішень у строки, встановлені цією статтею для скріплення акта Президента України.

6. Акти Президента України, що скріплені підписами Прем'єр-міністра України і міністра, відповідального за акт та його виконання, офіційно оприлюднюються на загальних підставах із зазначенням посадових осіб, підписами яких скріплені ці акти.

7. Акти Президента України, що стосуються внесення змін і доповнень до актів Президента України, виданих у межах повноважень, визначених пунктами 5, 18 і 21 частини першої статті 106 Конституції України, та скріплених підписами Прем'єр-міністра України і міністра, відповідального за акт та його виконання, або про скасування чи визнання їх такими, що втратили чинність, мають бути скріплені підписами тих самих посадових осіб.

Стаття 71. Внесення пропозицій з питань, вирішення яких віднесено до повноважень Президента України

1. Кабінет Міністрів України з власної ініціативи та на виконання актів Президента України вносить пропозиції та здійснює підготовку проектів відповідних законів і актів Президента України.

2. Кабінет Міністрів України може звернутися до Президента України з клопотанням про визначення проекту закону як невідкладного для його позачергового розгляду Верховною Радою України.

Стаття 72. Відносини з Радою національної безпеки і оборони України

1. Рада національної безпеки і оборони України відповідно до закону координує та контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

2. Прем'єр-міністр України, Міністр оборони України, Міністр внутрішніх справ України та Міністр закордонних справ України за посадою входять до складу Ради національної безпеки і оборони України. Інші члени Кабінету Міністрів України можуть бути включені до складу Ради національної безпеки і оборони України за рішенням Президента України.

3. Кабінет Міністрів України забезпечує виконання рішень Ради національної безпеки і оборони України, введених у дію указами Президента України, що відповідають положенням Конституції України.

Стаття 73. Відносини з консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами і службами, що утворюються Президентом України

1. Міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, Секретаріат Кабінету Міністрів України відповідають на звернення консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і служб, що утворюються Президентом України, надають їм інформацію, необхідну для виконання покладених на них завдань.

2. Члени Кабінету Міністрів України, керівники інших органів виконавчої влади за погодженням із Прем'єр-міністром України можуть включатися до складу консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і служб, що утворюються Президентом України для здійснення своїх повноважень, та брати участь у роботі таких органів і служб на громадських засадах.

Глава 3. Відносини Кабінету Міністрів України з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями

Стаття 74. Відносини Кабінету Міністрів України з Конституційним Судом України

1. Кабінет Міністрів України звертається до Конституційного Суду України для надання висновків про відповідність Конституції України чинних міжнародних договорів України або тих міжнародних договорів, що вносяться до Верховної Ради України для надання згоди на їх обов'язковість.

2. Інтереси Кабінету Міністрів України під час розгляду справ у Конституційному Суді України представляє постійний представник Кабінету Міністрів України у Конституційному Суді України.

Стаття 75. Відносини Кабінету Міністрів України з органами судової влади

1. Кабінет Міністрів України може бути позивачем та відповідачем у судах, зокрема звертатися до суду, якщо це необхідно для здійснення його повноважень у спосіб, що передбачений Конституцією та законами України.

4. Кабінет Міністрів України взаємодіє із Вищою радою правосуддя, іншими органами та установами системи правосуддя з питань, віднесених до їх компетенції.

Стаття 76. Відносини Кабінету Міністрів України з Національним банком України та іншими державними органами

1. Кабінет Міністрів України відповідно до Конституції та законів України взаємодіє з Національним банком України та іншими державними органами з питань, що належать до його компетенції.

Стаття 77. Відносини Кабінету Міністрів України із центральними органами виконавчої влади зі спеціальним статусом

1. Кабінет Міністрів України відповідно до Конституції та законів України взаємодіє із центральними органами виконавчої влади зі спеціальним статусом.

Особливості відносин Кабінету Міністрів України із центральними органами виконавчої влади зі спеціальним статусом визначаються законами, що регулюють організацію та діяльність таких органів.

2. Прем'єр-міністр України вносить на розгляд Верховної Ради України подання про призначення Голови Антимонопольного комітету України, Голови Фонду державного майна України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України, а також подання про звільнення їх з посад.

3. Кабінет Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України призначає на посади та звільняє з посад заступників Голови Антимонопольного комітету України, Голови Фонду державного майна України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України.

4. Прем'єр-міністр України вносить на розгляд Кабінету Міністрів України подання відповідно до закону щодо кандидатур для призначення на посаду і звільнення з посади членів колегіальних центральних органів виконавчої влади.

5. Питання діяльності Антимонопольного комітету України, Фонду державного майна України, Державного комітету телебачення і радіомовлення України та інших центральних органів із спеціальним статусом у Кабінеті Міністрів України представляє член Кабінету Міністрів України відповідно до рішення Кабінету Міністрів України про розподіл компетенції між членами Кабінету Міністрів України.

Стаття 78. Відносини Кабінету Міністрів України з місцевими державними адміністраціями

1. Кабінет Міністрів України спрямовує і координує діяльність місцевих державних адміністрацій щодо виконання Конституції та законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, органів виконавчої влади вищого рівня, здійснення на відповідній території інших наданих місцевим державним адміністраціям повноважень.

2. Голови місцевих державних адміністрацій під час здійснення своїх повноважень відповідальні перед Кабінетом Міністрів України. Місцеві державні адміністрації та їх голови підзвітні та підконтрольні Кабінету Міністрів України у межах його повноважень.

3. Кабінет Міністрів України одержує від місцевих державних адміністрацій інформацію про їх діяльність, регулярно заслуховує звіти голів обласних та Київської міської державних адміністрацій з питань їх діяльності.

4. Кабінет Міністрів України розглядає питання та приймає рішення, зокрема щодо:

1) утворення, реорганізації та ліквідації місцевих державних адміністрацій у зв'язку із змінами в адміністративно-територіальному устрої України;

2) оголошення конкурсів на вакантні посади голів обласних та Київської міської державних адміністрацій відповідно до законодавства про державну службу;

3) внесення Президенту України подань про призначення на посаду або звільнення з посади голів місцевих державних адміністрацій. Пропозиції щодо кандидатур для призначення на посаду і звільнення з посади голів місцевих державних адміністрацій та щодо внесення Президенту України відповідних подань вносить на розгляд Кабінету Міністрів України Прем'єр-міністр України;

4) погодження кандидатур заступників голів обласних і Київської міської державних адміністрацій;

5) надання згоди на призначення керівника обласного і Київського міського територіального органу центрального органу виконавчої влади у разі вмотивованої відмови голови обласної державної адміністрації погодити його призначення;

6) скасування актів голів місцевих державних адміністрацій, що суперечать Конституції та законам України, іншим актам законодавства України;

7) перейменування місцевих державних адміністрацій у зв'язку із зміною назв відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

5. Кабінет Міністрів України затверджує типовий регламент місцевих державних адміністрацій, рекомендаційний перелік їх структурних підрозділів, типові положення про структурні підрозділи місцевої державної адміністрації, визначає граничну чисельність та фонд оплати праці працівників місцевих державних адміністрацій, у тому числі їх апаратів, і витрати на їх утримання.

6. Проекти актів Кабінету Міністрів України з питань розвитку адміністративно-територіальних одиниць надсилаються відповідним місцевим державним адміністраціям для погодження. Кабінет Міністрів України перед прийняттям таких актів розглядає зауваження та пропозиції, подані місцевими державними адміністраціями.

7. Кабінет Міністрів України розглядає пропозиції обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій з питань, що потребують вирішення Кабінетом Міністрів України. Під час розгляду таких пропозицій голови обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій мають право брати участь у засіданні Кабінету Міністрів України з правом дорадчого голосу.

Стаття 79. Відносини Кабінету Міністрів України з Радою міністрів Автономної Республіки Крим, підвідомчими їй органами та іншими органами виконавчої влади на території Автономної Республіки Крим

1. Кабінет Міністрів України спрямовує і координує діяльність Ради міністрів Автономної Республіки Крим щодо виконання Конституції та законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, вирішення інших питань державної політики на території Автономної Республіки Крим.

2. Рада міністрів Автономної Республіки Крим підзвітна та підконтрольна Кабінету Міністрів України з питань виконання нею державних функцій і повноважень. Керівники міністерств та республіканських комітетів Автономної Республіки Крим підзвітні та підконтрольні відповідним міністерствам України в частині виконання ними державних функцій і повноважень.

3. Кабінет Міністрів України отримує від Ради міністрів Автономної Республіки Крим інформацію про її діяльність, заслуховує звіти Голови Ради міністрів Автономної Республіки Крим з питань виконання Радою міністрів Автономної Республіки Крим державних функцій і повноважень.

4. Кабінет Міністрів України визначає умови виконання Радою міністрів Автономної Республіки Крим та підвідомчими їй органами державних функцій та повноважень на території Автономної Республіки Крим.

5. Кабінет Міністрів України встановлює порядок участі Ради міністрів Автономної Республіки Крим та підвідомчих їй органів у виконанні загальнодержавних програм, інших заходів загальнодержавного значення.

6. Кабінет Міністрів України розглядає пропозиції Ради міністрів Автономної Республіки Крим та Представника Президента України в Автономній Республіці Крим з питань, що потребують вирішення Кабінетом Міністрів України. Під час розгляду таких пропозицій представники Ради

міністрів Автономної Республіки Крим та Представника Президента України в Автономній Республіці Крим мають право брати участь у засіданні Кабінету Міністрів України з правом дорадчого голосу.

7. У разі неналежного виконання Головою Ради міністрів Автономної Республіки Крим покладених на нього повноважень Кабінет Міністрів України звертається до Президента України та до Верховної Ради Автономної Республіки Крим з поданням про звільнення його з посади.

8. Кабінет Міністрів України отримує від Представника Президента України в Автономній Республіці Крим кандидатури на посади голови Севастопольської міської державної адміністрації та голів районних державних адміністрацій в Автономній Республіці Крим і вносить подання щодо їх призначення на розгляд Президента України.

Стаття 80. Відносини Кабінету Міністрів України з органами місцевого самоврядування

1. Кабінет Міністрів України спрямовує діяльність органів виконавчої влади на сприяння ефективному функціонуванню та розвитку місцевого самоврядування, додержання визначених законом прав органів місцевого самоврядування, забезпечує взаємодію центральних і місцевих органів виконавчої влади з органами місцевого самоврядування у вирішенні питань місцевого значення, зокрема економічного, соціального та культурного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

2. Кабінет Міністрів України вживає заходів для залучення органів місцевого самоврядування до підготовки проектів актів Кабінету Міністрів України, що безпосередньо стосуються питань функціонування місцевого самоврядування чи інтересів територіальних громад.

3. Кабінет Міністрів України в порядку, визначеному законом, за рахунок коштів, передбачених у Державному бюджеті України, компенсує витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок рішень Кабінету Міністрів України, інших органів виконавчої влади.

4. Кабінет Міністрів України може вносити на розгляд Верховної Ради України проекти законів про надання органам місцевого самоврядування окремих повноважень органів виконавчої влади. Одночасно Кабінет Міністрів України подає пропозиції про фінансування здійснення таких повноважень у повному обсязі за рахунок коштів Державного бюджету України або шляхом віднесення до місцевого бюджету окремих загальнодержавних податків, а також передачі у комунальну власність чи у користування органів місцевого самоврядування відповідних об'єктів державної власності.

5. Кабінет Міністрів України відповідно до Конституції та законів України забезпечує здійснення контролю за виконанням органами місцевого самоврядування наданих їм повноважень органів виконавчої влади.

Стаття 81. Повноваження Кабінету Міністрів України у відносинах з державними підприємствами, установами та організаціями

1. Кабінет Міністрів України в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, може утворювати, реорганізовувати та ліквідувати відповідно до закону державні господарські об'єднання, установи, підприємства та організації, зокрема для здійснення окремих функцій з управління об'єктами державної власності. Кабінет Міністрів України затверджує положення та статuti державних господарських об'єднань, установ, підприємств та організацій, розмір асигнувань на їх утримання і граничну чисельність працівників, призначає на посаду та звільняє з посади їх керівників, застосовує до них заходи дисциплінарної відповідальності.

2. Кабінет Міністрів України визначає методологію затвердження фінансових планів державних господарських об'єднань, установ, підприємств та організацій і обчислення обсягу доходів бюджету від управління державними корпоративними правами, здійснює відповідно до закону інші повноваження щодо управління об'єктами державної власності.

РОЗДІЛ VI. ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. *Передбачити набрання чинності цим Законом після набуття повноважень Верховної Ради України нового скликання.*

2. *Передбачити перехідні положення стосовно створення Реєстру центральних органів виконавчої влади та статусу територіальних органів урядових органів.*

Орієнтовний перелік законів, які потребують перегляду та внесення змін:

«Про державну службу»;

«Про місцеві державні адміністрації»;

Регламент ВРУ;

«Про управління об'єктами державної власності»;

«Про столицю України місто-герой Київ»;

«Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань»;

закони, які передбачають функціонування у структурі апарату центральних органів виконавчої влади окремих структурних підрозділів.